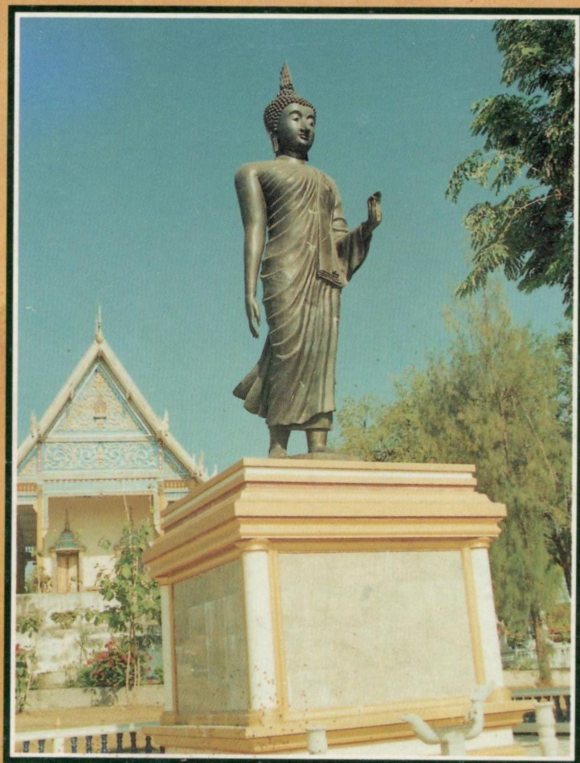
นิมิตพิศวง

ประวัติ

วัดมณีบรรพตวรวิหาร

อำเภอเมือง จังหวัดตาก

โดย...ไพศาล แสนไชย

(หนังสือธรรมะ แจกฟรี ห้ามจำหน่าย)

หลวงพ่อแสนทอง

พระพุทธรูปประจำเมืองตาก

ปูชนียวัตถุอันเลิศของพุทธศาสนิกชน

ประวัติ

วัดมณีบรรพตวรวิหาร

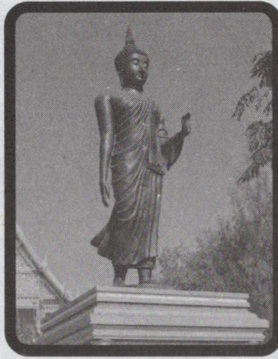
อำเภอเมือง จังหวัดตาก

นิมิตโดย............ ไพศาล แสนไชย

เรียบเรียงโดย..... นพ.บุญส่ง เมธากุลชาติ

(หนังสือธรรมะ แจกฟรี ห้ามจำหน่าย)

สารบัญ

คำปรารภ

วัด มณีบรรพตวรวิหาร ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลเมืองตาก ถนนพหลโยธิน หมู่บ้านเขาแก้ว ตำบลระแหง อำเภอเมืองตาก จังหวัดตาก ทิศเหนือกับทิศตะวันตกติดกับหนองน้ำมณีบรรพต ทิศตะวันออกติดกับถนนพหลโยธิน ทิศใต้ติดโรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช

การพิมพ์ประวัติของวัดและสิ่งสำคัญภายในวัด พิมพ์ตามนิมิตของคุณไพศาล แสนไชย ซึ่งเป็นปรากฏการณ์อันแปลกของคนในปัจจุบัน บางคนก็เชื่อบางคนก็ไม่เชื่อตามความคิดของตน

เหตุการณ์แบบนี้ก็เกิดขึ้นในสมัยพระพุทธกาลโน้นเหมือนกัน คือ พระมหาบุรุษก่อนที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณก็ทรงสุบินนิมิต และพระเจ้าปเสนทิโกศลก็ทรงสุบินนิมิตเหมือนกันแต่พระมหาบุรุษและพระเจ้าปเสนทิโกศลนั้นทรงสุบินนิมิตรางบอกเหตุการณ์ในอนาคต แต่คุณไพศาลนี้เป็นนิมิตถึงเรื่องในอดีตก็เป็นเรื่องที่แปลกไปอีกแบบหนึ่ง

หนังสือประวัติวัดเล่มนี้คงจะให้ประโยชน์ในด้านความรู้ความเข้าใจตามสมควร และท่านจะได้ทราบปูชนียสถานบุคคลที่ได้ก่อสร้างวัดตามหลักฐานและความเชื่อของแต่ละท่าน

พระครูเมธีวรคุณ
เจ้าอาวาสวัดมณีบรรพตวรวิหาร
28 สิงหาคม 2510

คำปรารภของ นายไพศาล แสนไชย

เรื่อง นิมิตของข้าพเจ้า ถ้าผู้อ่านได้อ่านเสร็จแล้ว มีความเข้าใจในข้ออรรถธรรม หรือมีความคิดโยงใยในหลักศีลธรรมของพระพุทธเจ้าข้อใดข้อหนึ่ง ตัวข้าพเจ้าก็ขออนุโมทนา แต่ถ้าท่านผู้ใดอ่านหนังสือแล้วไม่เข้าใจในเรื่องนี้ ก็ขอให้สอบถามผู้รู้ และขอให้ท่านผู้อ่านทุกคนเข้าใจว่า ข้าพเจ้านายไพศาล แสนไชย ไม่ใช่หมอดู ไม่ใช่คนทรงเจ้าไม่ใช่นักปฏิบัติธรรม ดังนั้นอย่าพึ่งด่าว่าติเตียนตัวข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้าเป็นผู้บอกต่อเท่านั้น หรืออ่านแล้วจะเชื่อหรือไม่ ก็ขอให้อยู่ในดุลพินิจของแต่ละคนเหมือนดังคำกลอนว่า

จงฟังหู ไว้หู คิดดูก่อน
อย่าเฝ้าวอน รวนเร ทำเหหัน
ฟังให้ดี คิดให้ถูก อย่าปลูกพาล
ขมหรือหวาน อมไว้ อดใจตรอง

นายไพศาล แสนไชย

เจ้าของนิมิต

ความเป็นมาในการพิมพ์หนังสือนิมิตพิศวง
เรื่อง วัดมณีบรรพตวรวิหาร อ.เมือง จ.ตาก

ในช่วงเข้าพรรษาปี 2539 ข้าพเจ้าได้มีโอกาสพบกับคุณไพศาล แสนไชย อีกครั้งหนึ่ง และได้ถามถึงนิมิตเกี่ยวกับสถานที่สำคัญของ จ.ตาก ซึ่งคุณไพศาล แสนไชย ได้บอกว่านิมิตถึงวัดพระบรมธาตุ อ.บ้านตาก จ.ตาก และวัดมณีบรรพตวรวิหาร อ.เมือง จ.ตาก ข้าพเจ้าจึงได้นิมนต์ท่านครูบาพาน เจ้าอาวาสวัดพระบรมธาตุ และท่านพระครูเมธีวรคุณ เจ้าอาวาสวัดมณีบรรพต ตลอดจนพระเถระและศรัทธาชาวบ้านมาพบคุณไพศาล แสนไชย เพื่อให้เปิดเผยเรื่องนิมิต ภายหลังจากที่ได้เปิดเผยเรื่องนิมิตแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้เรียบเรียงและจัดพิมพ์หนังสือนิมิตพิศวง วัดมณีบรรพต อ.เมือง จ.ตาก จนสำเร็จเรียบร้อย

ข้าพเจ้าต้องขออภัยอย่างสูงสำหรับท่านที่มีชื่อปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มนี้ ซึ่งได้นำชื่อของท่านมาจัดพิมพ์โดยไม่ได้ติดต่อขออนุญาตจากท่านก่อน เนื่องจากขาดบุคลากรและทุนทรัพย์ในการจัดทำหนังสือ เพราะการจัดพิมพ์หนังสือมีกุศลเจตนาเป็นที่ตั้ง โดยมิได้หวังอามิสสินจ้างใดๆ

เรื่องนิมิตของคุณไพศาล แสนไชย นั้น ขอให้ท่านผู้อ่านจงพิจารณาให้ถี่ถ้วน อย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจเชื่อหรือคัดค้านทันที โดยที่ไม่ได้ศึกษาหรือพิสูจน์ให้รอบคอบ ข้าพเจ้าหวังอย่างยิ่งที่ท่านผู้อ่านจะได้รับประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้ เพราะแสดงให้เห็นว่าการเวียนว่ายตายเกิดมีจริง ซึ่งเป็นสิ่งที่เตือนให้เราไม่ประมาทในการสร้างบุญกุศล และประโยชน์สูงสุดคือ เห็นโทษภัยของวัฏฏะสงสาร จนเกิดความเบื่อหน่าย และปฏิบัติตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อเป็นการพ้นทุกข์ต่อไป

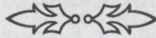
นพ.บุญส่ง เมธากุลชาติ

นายไพศาล แสนไชย

ประวัติ

คุณไพศาล แสนไชย

ไพศาล เป็นชาวไทยทั้งเชื้อชาติ และสัญชาติ เกิดในครอบครัวของชาวนา เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๐๒ ที่เกิดและที่อยู่ปัจจุบันคือบ้านเลขที่ ๑๑๙ บ้านท่าต้นงิ้ว หมู่ที่ ๒ ตำบลปากบ่อง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน บิดาชื่อ **พ่อสม แสนไชย** มารดาชื่อ **แม่น้อย แสนไชย** มีพี่ชายร่วมสายโลหิตเพียงคนเดียว คือ **นายศิริไชย แสนไชย** ขณะนี้ (พ.ศ. ๒๕๓๙) ทั้งบิดาและพี่ชายยังมีชีวิตอยู่

การศึกษา

- เรียนชั้นประถมที่โรงเรียนวัดหนองสะลีก จบชั้นป.๔ (ประถมศึกษาตอนต้น)
- ไปต่อประถมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนป่าซาง จบชั้น ป.๗
- จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายชั้น มศ.๕ ที่โรงเรียนเมธีวุฒิกรลำพูน
- อุดมศึกษา จบบริหารธุรกิจ แผนกบัญชี (บช.บ.) จากวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ

เนื่องจากมีผู้ข้องใจว่าไพศาล ศึกษาและปฏิบัติธรรมสำเร็จชั้นไหนจึงได้รู้ได้เห็นในสิ่งที่คนอื่นไม่รู้ไม่เห็นกันง่าย ๆ จึงขอเรียนให้ทราบไปว่าภพนี้ภูมินี้ยังไม่เคยได้ศึกษาปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังเลย จึงไม่มีธรรมชั้นไหนที่จะตอบว่าสำเร็จ

บุคคลิกลักษณะ

ไพศาลก็เหมือนกับคนไทยทั่วไป รูปร่างสันทัด ผิวขาวเหลืองแบบคนเมืองเหนือนิสัยสงบเสงี่ยมขี้เกรงใจผู้อื่นสันโดษ รักสงบ ชอบการทำบุญสุนทานมักใช้เวลาว่างไปขลุกอยู่วัดโดยช่วยงานก่อสร้างโบสถ์วิหาร หรือสิ่งที่วัดกำลังก่อสร้างไม่ว่าวัดไหนถ้าได้รับการขอร้องหรือโอกาสเป็นต้องช่วย ด้วยเหตุนี้จึงดำรงความเป็นโสดอยู่กระทั่งบัดนี้ (อายุ ๓๗ ปี)

ชีวิตส่วนตัวก็อยู่ง่ายกินง่าย ไม่ค่อยพิถีพิถันแม้กระทั่งการแต่งกายก็ถือความสบายเป็นหลัก แต่ก็เป็นคนมีอัธยาศัยดีต้อนรับผู้มาเยือนด้วยความเต็มใจเสมอทุกคน

สัมผัสที่ ๖

สิ่งหนึ่งที่ทำให้ไพศาลเป็นบุคคลพิเศษหาได้ยากคือ ความสามารถในการติดต่อกับโลกวิญญาณ ด้วยการถอดกายทิพย์ออกท่องเที่ยวไปตามภพต่าง ๆ ไปพบปะพูดคุยกับวิญญาณที่อยู่ในภพนั้น ๆ ทั้งเทวโลกและนรกโลก ซึ่งไพศาลเองเรียกว่า **"ที่ร้อน"** กับ **"ที่เย็น"** ในแต่ละที่ก็มีการแบ่งชั้นที่ร้อนมากไปจนกระทั่งร้อนน้อย ที่เย็นก็มีชั้นตั้งแต่ที่อยู่และการแต่งกายธรรมดาเหมือนมนุษย์ไปจนถึงวิมานใหญ่โตแพรวพราวและการแต่งกายก็สวยงามต่างกันแต่ก็มีข้อสังเกตว่าในแต่ละชั้นจะมีสภาพที่อยู่อาศัย การแต่งกายเหมือนกันหมดพูดง่าย ๆ ก็คือมีบ้านที่มีขนาดรูปร่าง สีสันเหมือนกันเท่ากัน การแต่งกายก็แต่งแบบเดียวกัน สีเดียวกัน

จากการพบปะวิญญาณทั้งหลายด้วยกายทิพย์ ไพศาลได้รับฝาก

ข่าวสารจากวิญญาณสั่งมาถึงผู้ที่เคยมีความเกี่ยวเนื่องกันในโลกมนุษย์ ทั้งข่าวดีและข่าวร้าย ตลอดจนวิธีการที่จะปฏิบัติตนให้พ้นจากวิบากกรรม ผู้รับข่าวสารที่อยู่ทั่วทุกสารทิศในประเทศไทยมีทุกชาติศาสนา บางครั้งก็ส่งไปถึงต่างประเทศด้วยซ้ำไป เป็นที่น่าอัศจรรย์ว่า ชื่อ นามสกุล บ้านเลขที่ ตำบล อำเภอ จังหวัด ที่ส่งไปนั้นไม่มีผิดพลาดยิ่งไปกว่านั้น บางรายยังบอกรายละเอียดถึงเบอร์โทรศัพท์ เลขที่โฉนด เลขทะเบียนปืน ที่ผู้ตายจากโลกมนุษย์ได้ทิ้งไว้ให้ลูกหลานการติดต่อนั้นมีประจำทุกวัน วันละประมาณ ๓-๔ ราย

ในการทำงานนี้เต็มไปด้วยอุปสรรคนานาประการ ข้อแรก คือตัวไพศาลเองต้องอุทิศตัวเอง เพื่องานนี้โดยเฉพาะไม่ได้ประกอบอาชีพหารายได้ตามที่ได้ศึกษามาจึงเกิดความไม่พร้อมทั้งวัสดุอุปกรณ์ และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ก็ได้อาศัยผู้รับข่าวที่มีศรัทธาได้ช่วยเหลือบ้าง จึงทำให้งานดำเนินไปไม่ขาดสาย

ทำไมต้องมาทำงานนี้ เป็นคำถามที่ต้องหารายละเอียดต่อไป ในเรื่องอันพิลึกพิลั่นเหนือเหตุผลและเหนือกฎเกณฑ์ของโลกมนุษย์ ซึ่งท่านผู้สนใจพึงทำใจเป็นกลาง ใช้วิจารณญาณวิเคราะห์เอาเองว่าน่าจะเป็นไปได้หรือไม่ เพราะโลกมนุษย์เรายังมีอะไรหลายอย่างที่ไม่อาจหาเหตุผลและคำตอบมาชี้แจงได้ เช่น สามเหลี่ยมเบอร์มิวด้า เป็นต้น นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นในบ้านเราเมืองเราสมควรที่คนไทยจะรับทราบ

เริ่มสัมผัสมิติเร้นลับ

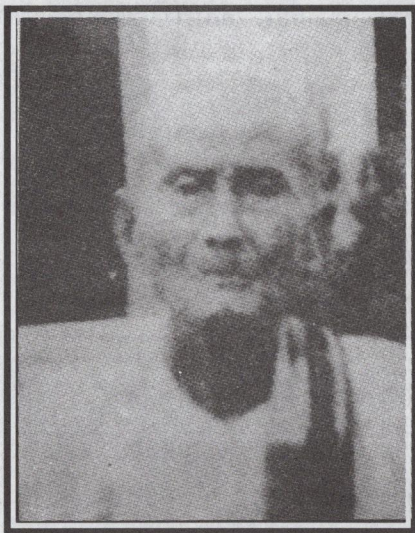
เริ่มต้นเมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๔ ขณะนั้นยังคงเป็นนักศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ได้เช่าบ้านพักอยู่ที่บางแค เวลา ๑๔.๐๐ น. ขณะที่ฟังคำบรรยายอยู่ที่วิทยาลัยเกิดอาการ

อ่อนเพลียอย่างมาก คล้ายคนเป็นโรคท้องร่วงอย่างแรง อยากจะพักผ่อนนอนหลับ หูอื้อตาพร่ามัว อาการทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นอดทนไม่ได้ จึงขออาจารย์กลับที่พักโดยขึ้นรถเมล์ สาย ๘๔ คลองสาน–อ้อมใหญ่ มาลงที่ปากซอยเข้าบ้านพัก รู้สึกวาบหวิวคล้ายจะเป็นลม ได้พยายามพยุงร่างกายเดินไปจนถึงบ้านพักพอให้ถึงก็คิดว่าตัวเองเป็นโรคอะไรสักอย่างถึงได้มีอาการอ่อนเพลียอย่างนี้ ความคิดว่าไปตรวจร่างกายที่คลีนิคจึงได้แข็งใจอาบน้ำและจัดการแต่งตัวเมื่อสวมเสื้อได้เพียงแขนเดียวก็หมดแรง ล้มฟุบลงที่นอนหมดความรู้สึก

นิมิตว่าตัวเองไปยืนอยู่ที่สนามวิทยาลัยที่เรียนอยู่ได้มีชายชราอายุประมาณ ๕๐ ปี สะพายย่ามตัดเย็บด้วยผ้าดิบสีขาวที่ทางภาคเหนือใช้ใส่ห่อข้าว อาหาร หมาก เมี่ยง บุหรี่ ให้คนสะพายนำหน้าศพพร้อมกับตุงสามหางไปป่าช้าโดยเชื่อกันว่าเพื่อให้ผู้ตายได้ใช้เป็นเสบียงเดินทางไปสู่ปรโลก เมื่อชายชราเข้ามาใกล้ไพศาลก็จำได้ว่าคือพ่ออุ้ยโกน คำสม เป็นคนบ้านหนองสะลีกติดกับบ้านท่ากองิ้ว บ้านของไพศาล พ่ออุ้ยโกน ได้เสียชีวิตไปแล้วประมาณ ๑๐ ปี เมื่อยังมีชีวิตอยู่มีอาชีพเป็นช่างเหล็ก และช่วยเหลือชาวบ้านในการเผาศพเป็นประจำเพราะหมู่บ้านทางภาคเหนือไม่มีสัปเหร่อประจำก็ได้อาศัยชาวบ้านกันทำหน้าที่สัปเหร่อ

"มาเยียะหยังนี้" (มาทำอะไรที่นี่) อุ้ยโกน ไพศาลได้ทักทายไป

"มาหามึงก่า เอานี่มาหื้อตวย ฮักษาไว้ฮื้อเมินแล้ว" (มาหาเจ้านะซิ เอานี่มาให้เจ้าด้วย รักษาไว้ให้นานแล้ว) พ่ออุ้ยโกนตอบพร้อมกับล้วงลงไปในย่ามหยิบเอาข้าวเหนียวปั้นหนึ่งมีสีดำ ๆ ด่าง ๆ ออกมายื่นให้ **"เอ๊า...กิ๋นเหีย"** (กินเสีย)

อุ้ยโกน คำสม

เป็นบุคคลที่ไพศาลพบในนิมิตคนแรก

"อะหยังนั่น..เฮาบ่ากิ๋น" (อะไรนั่นผมไม่กิน) ไพศาลรีบตอบปฏิเสธ พ่ออุ้ยได้ยัดเยียดก้อนข้าวใส่มือไพศาล พร้อมกับสำทับว่า **"กิ๋นเหียะเต๊อะ ฮักษาไว้ฮื้อเมินแล้ว"** (กินเสียเถอะรักษาไว้ให้นานแล้ว) เมื่อไพศาลรับไว้แล้ว อุ้ยโกนก็ขยั้นขยอให้รับประทาน

ไพศาลยกก้อนข้าวในมือมาดู มันมีลักษณะเป็นข้าวคลุกงาที่คนภาคเหนือนิยมรับประทานกันเป็นของว่างมีกลิ่นหอมชวนกิน จึงลองกัดกินดูปรากฏว่ามีรสอร่อยมากจึงกินต่อไปจนหมดก้อน

อุ้ยโกน มองไพศาลกินข้าวก้อนนั้นด้วยความพออกพอใจ และบอกว่า **"เอาละ...กูจะไปแล้ว"** (ข้าจะไปแล้ว) ว่าแล้วอุ้ยโกนก็หมุนตัวกลับไป

"อุ้ยโกน เดี๋ยวก่อน อย่าฟั่งไปเตื้อ" (อย่าเพิ่งไป) ไพศาลตะโกนเรียกแต่อุ้ยโกนไม่ยอมเหลียวกลับ พอเดินไปสัก ๓ ก้าว ร่างอุ้ยโกนก็หายวับ

ไพศาลสะดุ้งตื่นด้วยจิตอันระทึก ต่อเรื่องราวนิมิตที่พึ่งผ่านไปหยก ๆ นึกทบทวนเหตุการณ์ต่าง ๆ ดูก็ไม่เข้าใจว่ามันหมายถึงอะไร คงเป็นการฝันปกติธรรมดาของคนทั่วไป แต่ก็จำเรื่องราวเหล่านั้นแม่นยำเสมือนหนึ่งว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ครั้นกลับมาสำรวจตัวเองก็พบว่ายังคงนอนฟุบอยู่บนที่นอนโดยสวมเสื้อเพียงข้างเดียว จึงพยุงกายลุกขึ้นปรากฏว่าความอ่อนเพลียได้หายไปร่างกายรู้สึกสดชื่นกระฉับกระเฉงเป็นปกติทุกอย่าง จึงล้มเลิกความคิดที่จะไปตรวจร่างกายจัดแจงกางมุ้งแล้วเข้านอน คืนนั้นได้หลับสบายเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เหตุการณ์ประหลาด

ตั้งแต่เช้าตรู่ของวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๒๔ ไพศาลรู้สึกว่าร่างกายสดชื่นจิตใจแจ่มใสเบิกบาน ที่น่าแปลกก็คือไม่มีความรู้สึกอย่างนี้ติดต่อกันเป็นเวลา ๓ วัน ทั้งที่ต้องไปเรียนหนังสือตามปกติธรรมดา แต่ก็ไม่ดื่มน้ำไม่รับประทานอาหาร จนกระทั่งวันที่ ๔ ของเหตุการณ์ประหลาดนั้นคือ วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๔ จึงเริ่มรู้สึกหิวและกระหายก็ได้ดื่มน้ำและกินอาหาร

พบเทพนิมิต

วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๒๔ วันนี้เกิดอาการอ่อนเพลียคล้ายคนทำงานหนักมาตลอดวันและต้องการพักผ่อน คืนนั้นจึงเข้านอน

แต่หัวค่ำ และก็หลับสนิทเกิดนิมิตว่าตนเองกลับจากงานบุญที่ไหนมาสักแห่งหนึ่งมีความปีติในผลบุญเป็นอันมาก ขณะที่กำลังเดินขึ้นระเบียงบ้านก็ต้องสะดุ้งกลัวเป็นที่สุด เพราะที่ระเบียงบ้านนั้นบุรุษหนึ่งอายุประมาณ ๕๐ ปีกว่า ร่างสูงใหญ่แต่งกายในชุดนักรบทางภาคเหนือในสมัยโบราณสวมกางเกงรัดรูปสีเทา ยาวเลยเข่าลงนิดหน่อย เสื้อคอกลมสีเทาผ่าอกแขนสั้นแค่ศอก ปลายแขนเสื้อพันรอบด้วยเชือกกระชับติดกับลำแขน คาดเอวด้วยผ้าสีฟ้า ศีรษะสวมครอบมวยผมกลางกระหม่อมคลุมมาถึงหูด้วยโลหะสีทองมีลวดลาย มือขวาถือดาบฝักฝังลายทองด้วยดาบมีลายสีทองถือกระชับแนบติดเอวชูปลายดาบขึ้นในลักษณะเตรียมพร้อมใบหน้าและดวงตาขึงขังดุดัน บุรุษแปลกหน้าดังกล่าวยืนรอไพศาลอยู่ตรงระเบียงบ้านกำลังจ้องดูไพศาลอย่างพินิจพิเคราะห์ด้วยท่าทางขึงขังจริงจังของบุรุษผู้นั้นทำให้ไพศาลเกิดอาการตกใจและเกรงกลัว แต่ก็แข็งใจถามไปด้วยเสียงค่อนข้างสั่น

"พ่อลุงมาหาไผ" (พ่อลุงมาหาใคร)

"มาหาสูก่า" (มาหาเอ็งซิ) บุรุษแปลกหน้าตอบ **"เสาะหามาเมินแล้ว** (ตามหามานานแล้ว) **ไปหาที่บ้านหลายเตื้อก็บ่ปะ** (ไปหาที่บ้านหลายครั้งแล้วก็ไม่พบ) **กำลังมาปะ** (พบ) **ที่นี่ละ"**

"มาปะเยี๊ยะหยัง รู้จักเฮากา" (มาพบทำไม รู้จักเราหรือ) ไพศาลถาม

"ฮู้จักก่า...เอ...นี่จำกันบ่อได้กา บ่ฮู้จักข้ากา" (รู้จักซิ...เอ...นี่จำกันไม่ได้หรือ ไม่รู้จักข้าหรือ) บุรุษแปลกหน้าตอบด้วยน้ำเสียงแสดงความเป็นกันเอง จึงทำให้ไพศาลใจชื้นขึ้น แต่ก็สั่นหัวปฏิเสธ และตอบว่า **"เฮาจำบ่ได้ บ่อเกยฮู้จัก"** (ผมจำไม่ได้ ไม่เคยรู้จัก)

บุรุษแปลกหน้าอมยิ้ม แล้วหัวเราะเบา ๆ อุทานออกมาว่า

เออ! แต้ก่า...ข้าลืมไปเฮาปั๊ดกันมาเมินแล้ว ข้าจะเล่าหื้อสูฟังก่อนฟังหื้อดีเน้อ” (เออ ! ใช่ซิ...ข้าลืมไปเราจากกันมานานและข้าจะเล่าให้เจ้าฟังก่อน ฟังให้ดีนะ)

บุรุษแปลกหน้าผู้สูงสง่าน่าเกรงขาม ได้เล่าเรื่องราวความสัมพันธ์ในอดีตอันยาวนานด้วยน้ำเสียงแสดงความคุ้นเคยเป็นอย่างดีให้ไพศาลฟังว่า

ในอดีตที่ผ่านมาประมาณพันกว่าปีตัวข้านี้ได้เกิดเมืองมนุษย์เป็นเจ้าผู้ครอง **นครโยนกเชียงแสน** มีชื่อว่า **พญาพิงคราช** ตัวเจ้าก็ได้มาเกิดเป็นเสี่ยว (เพื่อน) รักกันเป็นแม่ทัพคู่ใจข้า เฮาเคยได้ร่วมรบทัพจับศึกมาด้วยกันอย่างโชกโชน เคยร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมกิ๋น (ร่วมกิน) ร่วมแอ่ว (ร่วมเที่ยว) ตวยกั๋น (ด้วยกัน) ตัวเจ้ามีชื่อว่า **พญาสิงหวิราช** มียศศักดิ์ยิ่งใหญ่ในนครโยนกเชียงแสนรองจากขาเมื่อเสี้ยงจิต (ตาย) จากโลกมนุษย์นั้นแล้ว ต่างคนก็ต่างไปตามบุญตามกรรมที่ได้กระทำมาชาตินี้สูเจ้าก็จะหมดกรรมหมดเวรที่ต้องตอบส้าย (ต้องใช้) แล้วข้าจึงเสาะหา (ตามหา) สูเจ้าจนปะ (พบ) นี่ละเพื่อจะชวนเจ้าไปผ่อ (ดู) ที่แห่งหนึ่ง

“ไปผ่ออะหยัง (ไปดูอะไร) **ที่ไหน”** ไพศาลถาม

“ไปผ่อ (ดู) **โลกหน้าคนที่ต๋าย** (ตาย) **จากโลกมนุษย์แล้วเข้าไปอยู่กั๋น** (กัน)” พญาพิงคราชตอบ

“โอ๊ะ..เฮาบ่อไป (ผมไม่ไป) **เฮายังบ่ไปเตื้อ** (ผมยังไม่ไป) **เฮา** (เรา) **ยังต้องเรียนหนังสือแล้วทำงานหาเลี้ยงตัวเองและพ่อแม่อยู่เฮาบ่อไป** (เราไม่ไป)” ไพศาลรีบตอบปฏิเสธทันที

“เอาละ...วันนี้บ่อไปก็บ่อเป็นหยัง” (วันนี้ไม่ไปก็ไม่เป็นไร) พญาพิงคราชตอบด้วยเสียงปกติพร้อมกับแหงนหน้าขึ้นดูบนท้องฟ้าแล้ว

กล่าวว่า **"เดี๋ยวเวลาก็ใกล้แจ้ง** (ใกล้สว่าง) **แล้ว จิตของเจ้าควรกลับคืนร่างเอาไว้อีก ๗ วัน ในโลกมนุษย์ข้าจะปิ๊ก** (กลับ) **มาหาเจ้าใหม่เน้อ** (นะ)" พูดแล้วก็ยิ้มให้อย่างมีไมตรีและก้าวเดินไปประมาณ ๓ ก้าว ร่างของพญาพิงคราชก็หายวับไป

พบกันครั้งที่ ๒

วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๒๔ วันนี้ไพศาลมีอาการอ่อนเพลียคล้ายวันก่อนร่างกายต้องการพักผ่อนเป็นอย่างมาก เมื่อปฏิบัติภารกิจประจำวันแล้ว ก็เข้านอนประมาณ ๒ ทุ่ม และก็หลับสนิทไปอย่างรวดเร็ว

นิมิตว่าตนเองเดินออกมาที่ระเบียงบ้านพักและพบพญาพิงคราชซึ่งมายืนรออยู่ก่อนแล้วแต่ในนิมิตครั้งนี้ พญาพิงคราชไม่ถือดาบมาด้วยมือขวาหิ้วย่ามสีขาวหม่น ๆ ทำด้วยผ้าทอมีทุ่มประดับสวยงามแบบถุงย่ามของคนทางเหนือใช้กันมาแต่โบราณพอพบกันต่างยิ้มแย้มเข้าหากันอย่างคุ้นเคย

มาปะกั๋น (พบกัน) วันนี้ก็ดีแล้ว วันนี้มีของมาหื้อ (มาฝาก) พญาพิงคราชพูดยิ้ม ๆ พร้อมกับล้วงลงไปในย่ามหยิบของสิ่งหนึ่งติดมือมามีขนาดเท่านิ้วชี้สีคล้ำ ๆ แล้วยื่นให้ไพศาล

"อาหยังนะ" (อะไรนั่น) ไพศาลอุทาน

"เอ้า...ฮับไว้เถอะ" (รับไว้เถอะ) แล้วก็เอากิ๋นเหีย (กินเสีย) พญาพิงคราชยื่นของชิ้นนั้นส่งให้ ไพศาลรับไว้

เมื่อรับมาแล้ว ไพศาลได้พิจารณาดูของสิ่งนั้นเห็นว่ามีลักษณะคล้ายเปลือกคล้ำ แต่ไม่แข็งกระด้างมีความนุ่มนิ่มเมื่อจับดูจึงลองดมดูรู้สึกมีกลิ่นชวนกินลองกัดกินดูปรากฏว่ามีรสหวานมันอร่อยมาก

จึงได้กินเข้าไปจนหมด พญาพิงคราชมองดูไพศาลด้วยความพอใจหัวเราะหิ ๆ พร้อมกับใช้มือตบหลังไพศาลเบา ๆ ๓ ครั้ง พูดว่า

"สหายเก่า..เฮาเกยค่อนขอดกั๋นที่ก๊องเฟือง วันนี้จะชวนไปแถมจะไปก่อ" (เพื่อนรัก...เราเคยยั่วเย้ากันที่ข้างกองฟาง วันนี้จะพาไปอีกจะไปไหม)

ไปไหนจะปาปิ๊กบ้านกา (กลับบ้านหรือ) เฮาอยากปิ๊กบ้าน (เราอยากกลับบ้าน) ไพศาลตอบเพราะตอนนี้การสอบปลายปีกำลังจะสิ้นสุดลงนักศึกษาต่างก็กำลังเตรียมตัวจะกลับบ้านกัน

พญาพิงคราชหัวเราะ บ่อใจ้ปิ๊กบ้าน ปิ๊กไปหยังบ้าน ข้าจะนำไปผ่อโลกหน้า (ไม่ใช่กลับบ้านกลับไปทำไม ข้าจะพาไปดูโลกหน้า)

"เฮาบ่อไป..เฮายังบ่ไปเตื้อ" (เราไม่ไป..เรายังไม่ไป) ไพศาลตอบยืนยันเหมือนครั้งก่อน

"นั่งลง..อู้กั๋นก่อนน้อ" (พูดกันก่อนนะ) พญาพิงคราชหยิบเก้าอี้นั่งขนาดกระทัดรัดประดับลวดลายฝังมุก สวยงามมากมานั่งซึ่งตั่งนี้ไม่มีอยู่ที่บ้านพักจึงทำให้ไพศาลสงสัยถามไปว่า

เอาตั่งนี้ที่ไหนมาเป็นของไผ (เอาเก้าอี้ที่ไหนมาเป็นของใคร) พญาพิงคราชยิ้มตอบรับว่า ของข้าก่า ข้าเอามาตวย (ของข้าซิ ข้าเอามาด้วย) เอ้า..นั่งลงก่อน

เมื่อไพศาลนั่งลงกับพื้นเรียบร้อยแล้ว พญาพิงคราชก็เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เคยสัมพันธ์กันมาอย่างใกล้ชิดในอดีตกาลให้ไพศาลฟังเพิ่มเติมจากที่เคยบอกเล่ามาแล้วและสุดท้ายได้เสริมว่า

ที่ข้าเสาะหาสูเจ้า (ตามหาตัวเจ้า) ก็เพื่อที่จะพาไปผ่อ (ดู) โลกหน้าสูเจ้าจะได้รู้ได้เห็นไว้เพื่อตัวเจ้าเองและชาวมนุษย์โลกสูจะไปก่า (จะไปไหม)

แต่ไพศาลคงยืนยันปฏิเสธไม่ไป ด้วยเหตุผลเดิมคือต้องเรียนและทำงานหาเลี้ยงตัวและบิดามารดา พญาพิงคราชก็ไม่ได้โต้แย้งแต่ประการใดจนได้เวลาพอสมควรพญาพิงคราชก็ขอตัวกลับและกำชับไว้ว่าจะกลับมาเยี่ยมอีกในโอกาสต่อไป

พบกันครั้งที่ ๓

วันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๓๙ วันนี้ไพศาลมีอาการอ่อนเพลียเหมือนที่เคยเป็นจึงได้หายามารับประทานแต่อาการไม่ดีขึ้น กลับมีความรู้สึกง่วงนอนอย่างหนัก จึงเข้านอนเวลาประมาณ ๒ ทุ่ม และก็หลับสนิทเกิดนิมิตว่าตัวเองเดินออกมาที่ระเบียงบ้านพักได้พบพญาพิงคราชยืนรออยู่พร้อมด้วยพระภิกษุชราอายุประมาณ ๘๐ รูปร่างผอมสูงมีสง่าน่าเคารพครองผ้าสีกรักคาดรัดประคดสีเดียวกัน ไพศาลจึงรีบยกมือไหว้ถามว่า

ครูบาชื่ออะหยัง (อะไร) มาจากไหน

พระภิกษุชรายิ้มด้วยความเมตตา และตอบด้วยเสียงนุ่มนวลตามแบบอย่างผู้ทรงศีล

อาตมาชื่อว่า **คัณธา คัณธาโล** เมื่อยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นั้นได้อยู่ที่วัดเมืองสร้อย เมืองระแหง จังหวัดตาก ได้เสี้ยงจิต (ตาย) จากโลกมนุษย์มาแล้วเป็นเวลาพันปีกว่าเดี๋ยวนี้ได้อยู่ในแดนสักกั๋ง (แดนทิพย์) ไกลจากที่นี่มาก ที่มานี่ก็เพราะพญาพิงคราชนิมนต์มาเพื่อจะพาเอาไพศาลไปดูโลกหน้าว่ามนุษย์ตายจากโลกมนุษย์แล้วไปอยู่ที่ไหนจะไปก่อ (จะไปไหม)

ด้วยความเคารพและเกรงใจพระครูบาผู้อาวุโส ไพศาลตอบอย่างนอบน้อมว่า **"ไหว้สาครูบาเจ้า ถ้าครูบาไปตวย (ไปด้วย) ผมก็จะไป"**

" **ไปก่า..**" (ไปซิ) ครูบารับคำ "**ครูบาก็จะไปตวย (ไปด้วย) จะพาไปผ่อ** (ดู) **หมู่มนุษย์ที่เสี้ยงจิต** (ตาย) แล้วว่าเขามารับกรรมดีกรรมฮ้าย (กรรมร้าย) อย่างไรตามแต่กรรมที่เขาได้สร้างไว้ยังเมืองมนุษย์ บางคนก็อยู่เย็นเป็นสุข ในปราสาทวิมาน บางคนก็ตกระกำลำบากอยู่ในที่ร้อน บ่มีที่อยู่อาศัย (ไม่มีที่อยู่อาศัย) ขาดเครื่องนุ่งห่มหิวอยากอาหารก็บ่อมีกิ๋น (ไม่มีกิน) เขาทั้งหลายเหล่านั้นอยากจะสั่งเสียมายังลูกหลาน ญาติพี่น้อง ทั้งหลายที่ยังคงอยู่เมืองมนุษย์ หื้อได้ฮู้จัก (ให้ได้รู้จัก) ผลแห่งกรรมเพื่อที่จะได้ประพฤติตัวอยู่ในศีลธรรม เพราะเขาทั้งหลายเหล่านั้นได้มาประพบแล้วว่า บาปมีจริง บุญมีจริง เพื่อบรรดาลูกหลานญาติมิตรจะได้ไม่ประมาท"

"**งานนี้ยังผ่อบ่หันไผ** (มองไม่เห็นใคร) **ที่สมควรทำนอกจากไพศาลเท่านั้น**" พญาพิงคราชพูดเสริมขึ้น และงานนี้ต่อไปภายหน้ามันจะเป๋น (เป็น) งานใหญ่หลวงนักข้าจึงได้ไหว้สาครูบาเจ้ามาช่วย"

"ได้ก่า..(ได้สิ) เมื่อพญาพิงคราชมาขอ ข้าจะช่วยตามปกติธรรมแล้วข้าก็บ่อไปไหน (ไม่ไปไหน) ถ้าบ่อจำเป็น (ไม่จำเป็น) ข้าจะสงบอยู่ในที่แดนสักกั๋งโลกั๋ง"

"ไหว้สาครูบาเจ้า ผมตกลงจะไปถ้าครูเจ้าไปตวย (ไปด้วย) ไพศาลพูดกับครูบาคัณธา และพญาพิงคราช ด้วยความนอบน้อม แต่ก็แสดงถึงการตัดสินใจอย่างแน่วแน่

"**ดีละ**" ครูบาคัณธาตอบรับ "แล้วเจ้าก็จะได้ไปเห็นบุญเห็นบาปว่ามันมีผลตอบสนองผู้ที่ทำบุญ ทำบาปอย่างไร และเขาเหล่านั้นก็จะได้อาศัยเจ้าช่วยเป็นล่ามนำข่าวดีข่าวร้ายมาบอกกล่าวลูกหลานญาติมิตรพี่น้องที่โลกมนุษย์การงานอันนี้ก็จะเป็นกุศลแก่เจ้าตวย (ด้วย) และเจ้าก็จะรู้เอง"

"จะไปเมื่อใด" (จะไปเมื่อไหร่) ไพศาลถาม

"ยัง...บ่เดี๋ยวนี้ ยังบ่ไปเตื้อ" (ตอนนี้ยังไม่ไป) พญาพิงคราช ตอบ "วันหน้าข้ากับครูบาจะมาฮับ" (รับ) พญาพิงคราชมองไพศาล แล้วก็หัวเราะบอกว่า "ต่อไปนี้ ถ้ามันอ่อนเพลียก็ไม่ต้องกินยานะ ถึงอย่างไรก็ไม่หายไปหลับเสีย เอาละวันนี้ข้ากับครูบาเจ้าก็จะปิ๊ก (กลับ) ไปก่อนวันหน้าจะมาฮับ (มารับ) ไป" ว่าแล้วพญาพิงคราชและครูบาคัณธาก็หมุนตัวกลับก้าวเดินไปประมาณ ๓ ก้าวร่างทั้งสองก็หายวับไป

เริ่มเข้าสู่โลกวิญญาณ

หลังจากวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๒๔ วันที่พบกับพญาพิงคราชและครูบาคัณธาแล้วเหตุการณ์ทั้งหลายในชีวิตก็คงดำเนินไปตามปกติ จนถึงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๒๔ ก็เกิดอาการอ่อนเพลียอยากพักผ่อนนอนหลับอีก ซึ่งอาการที่เกิดขึ้นครั้งนี้ ไพศาลเริ่มรู้แล้วว่ามันบันดาลให้เกิดขึ้นจึงไม่อาการตกใจ ได้อาบน้ำชำระร่างกายสวดมนต์ไหว้พระแล้วก็เข้านอนและร่างกายก็หมดความรู้สึกอย่างรวดเร็ว

ได้นิมิตต่อไปว่า ตนเองเดินออกมาที่ระเบียงบ้านพัก และพญาพิงคราชกับครูบาคัณธายืนรออยู่แล้ว คืนนี้พญาพิงคราชได้เปลี่ยนเครื่องทรงใหม่ เป็นกางเกงแนบเนื้อยาวถึงข้อเท้าสีชมพู เสื้อรัดรูปแขนยาวถึงข้อมือสีชมพู ทั้งเสื้อและกางเกงปักดิ้นเงินและลวดลายสวยงามระยิบระยับคาดทับด้วยผ้ารัดเอวสีเหลืองอ่อน บนศีรษะคงสวมครอบมุ่นมวยผมยาวมาถึงแผงอกมีประกายวูบวาบคล้ายเพชร ใส่รองเท้าปลายงอนปักลายทอง สวยงามกิริยาท่าทางของพญาพิงคราชก็นุ่มนวลน่ารักไม่มีท่าทางแข็งกร้าวแบบนักรบ

ไพศาลมองดูพญาพิงคราชด้วยความตกตะลึงในความวิจิตรอย่าง

ไม่เคยพบเห็นในโลกมนุษย์ แล้วยิ่งตกตะลึงมากขึ้น เมื่อนึกถึงตัวเอง และก้มสำรวจดู อะไรกันนี่ ? เสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่มันไม่ผิดไปจาก พญาพิงคราชทรงอยู่ทุกอย่างตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าจึงทำให้งงจนไม่รู้จะพูด จะทำอะไร

พญาพิงคราชและครูบาคัณธา ยืนดูไพศาลด้วยความพอใจและ ยิ้มแย้ม ครูบาคัณธาชี้มือไปที่กายเนื้อของไพศาลซึ่งนอนอยู่ในที่นอน แล้วถามถามไพศาลว่า นั่นใคร?

ไพศาลหันไปมองแล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัวที่เห็นเนื้อตัวเองนอนอยู่ รีบตอบไปว่า "ตัวผมเองครับ...ผมจะกลับแล้ว" พร้อมกับผวาเข้าหา ร่างเดิม

แต่ครูบาคัณธาคว้ามือไปปลอบว่า **"ปล่อยร่างนั้นไว้ก่อนเถอะ ไม่ต้องห่วงเราจะไปดูโลกหน้ากัน"** แล้วดึงกายทิพย์ของไพศาลออกเดิน ไปพร้อมกับพญาพิงคราชซึ่งคอยอยู่แล้ว

ไพศาลรู้สึกว่าถูกดึงให้ก้าวเดินไปประมาณ ๓ ก้าว ก็รู้สึกว่า ทั้งครูบาคัณธาและพญาพิงคราชและตัวไพศาลเองอยู่ในสภาพไร้น้ำหนัก ปลิวไปอย่างรวดเร็วโดยไม่รู้ว่าไปทิศทางใด

โลกวิญญาณเป็นอย่างไร

ตั้งแต่วันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๒๔ เป็นต้นมา ครูบาคัณธากับ พญาพิงคราชก็มารับกายทิพย์ของไพศาลท่องเที่ยวไปในโลกหน้า หรือ โลกวิญญาณเป็นประจำ จะมีเว้นบ้างเป็นบางโอกาส การไปก็ไปใน ลักษณะปลิวไปอย่างไร้น้ำหนัก โดยไพศาลเองไม่รู้ทิศทางที่ไป พอไป ถึงจุดที่ท่านทั้งสองต้องการจะให้ดูหรือพบปะวิญญาณใด ท่านทั้งสอง ก็จะหยุด ณ ที่แห่งนั้น เพื่อให้ไพศาลได้ดูสถานที่หรือพบประพูดคุยกับ

วิญญาณที่รอคอยพบอยู่

สถานที่ที่ไพศาลได้พบแบ่งออกเป็นสองอย่างคือ ที่ร้อนกับที่เย็น มีตั้งแต่ร้อนน้อยหมู่คนที่ตายจากโลกมนุษย์ที่มาอยู่ ณ ที่แห่งนี้ต่างก็นั่งจับเจ่าหน้าแสดงความทุกข์แม้ตัวไพศาลเอง เมื่อเข้ามาสถานที่นี้ก็รู้สึกร้อนเหมือนอยู่กลางแดดจัดในฤดูร้อน ไม่มีร่มเงา ใด ๆ ที่ร้อนมากขึ้นกว่านี้ก็อยู่อีกเขตหนึ่งก็ไม่รู้ว่าห่างกันแค่ไหน อยู่ทิศทางใดในที่ที่ร้อนที่สุดไพศาลเองก็เข้าไปไม่ได้ ได้แต่ยืนอยู่รอบ ๆ บริเวณ บรรดาวิญญาณที่อยู่ในที่นั่นต่างก็กระวนกระวายพลุกพล่าน ส่งเสียงกรีดร้องโหยหวลไม่ขาดสายจะมีการสงบเป็นครั้งคราว เมื่อพระสุปฏิปันโนในโลกมนุษย์ได้แผ่เมตตาให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย จะบังเกิดหมอกคลื้มปกคลุมในที่ร้อนทำให้ลดความร้อนแรงลง สรรพสัตว์ที่อยู่ในที่นั้นก็จะได้รับความสุข ความสบายชั่วคราว พระสุปฏิปันโนผู้มีบารมีเช่นนี้ยังคงมีอยู่หลายองค์ในโลกมนุษย์

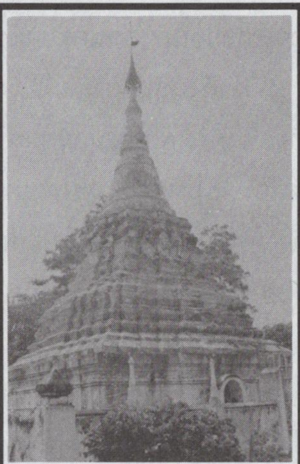
ครูบาคัณธาอธิบายให้ไพศาลฟังว่า บรรดาวิญญาณที่อยู่ในเขตนี้ถ้าทนไม่ได้ก็จะหลบลงมาอยู่ในโลกมนุษย์แต่ก็มาอยู่ได้เพียงชั่วครู่ก็ต้องกลับมายังที่เดิมน่าสังเกตว่าที่ร้อนเหล่านี้ไม่มีผู้คุมแต่วิญญาณที่อยู่นั้นก็ไม่อาจเล็ดลอดออกไปได้ วิญญาณที่ร้อนบางวิญญาณก็มีโอกาสเล่าความเป็นมาของตนให้ไพศาลฟัง และขอร้องให้บอกลูกหลานญาติพี่น้องขอให้ช่วยเหลือ โดยทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้บ้าง ครูบาคัณธาชี้แจงว่าในที่ร้อนมากนั้นวิญญาณเหล่านั้น ไม่อาจรับกุศลและบุญที่บรรดามนุษย์อุทิศให้ได้ ต้องใช้กรรมให้หมดก่อนจึงจะพ้นจากที่ร้อนและจะให้รับผลบุญที่ญาติพี่น้องอุทิศให้ภายหลัง

นิมิต

วัดมณีบรรพตวรวิหาร

อ.เมือง จ.ตาก

นิมิต นี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2539 วันนี้ในช่วงเวลากลางวัน ตัวผม นายไพศาล แสนไชย ได้ทำธุระเสร็จแล้ว คือต้อนรับผู้คนที่มาพบปะพูดคุยและมาปรึกษาเรื่องนิมิตตลอดทั้งวันแล้วตอนกลางคืนเวลาประมาณ 21.25 น. ตัวผมรู้สึกง่วงนอน ซึ่งเป็นสัญญาณเตือนว่าจะต้องทำหน้าที่ไปสู่โลกวิญญาณ ซึ่งเป็นหน้าที่ตามปกติที่ทำมาตลอดเป็นเวลา 16 ปี (พ.ศ.2540) คืนนี้ก็เช่นกัน เมื่อรู้สึกตัวว่าง่วงนอน จึงเข้านอน และได้หลับสนิทไปเป็นเวลาเท่าไรไม่ทราบก็ได้นิมิตไป ในนิมิตนั้นมีอยู่ว่า ได้ มีบุคคล 2 คน คือท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราช ได้พาผมไปตามปกติเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา ท่านทั้ง 2 ได้พาผมไปในลักษณะปลิวไป ซึ่งก่อนจะไปนั้นตัวผมก็ยังเห็นตัวเองนอนอยู่ในที่นอนนั้น ในลักษณะนอนตะแคงขวา มือเท้าเหยียดตรง ส่วนอีกร่างหนึ่งซึ่งกำลังยืนอยู่นั้นนุ่งเสื้อและกางเกงขายาวรัดรูปทรง เสื้อสีเทาแขนยาว กางเกงสีน้ำเงิน หลังจากได้มองดู

ตัวเองชั่วขณะ ท่านครูบาคัรธา   และท่านพญาพิงคราชก็ได้ยิ้มให้กับร่างที่กำลังนอนอยู่ และได้ผงกศีรษะเป็นสัญญาณให้รีบไป จากนั้นท่านทั้งสองก็ได้พาผมปลิวจากที่ที่ยืนอยู่ ไปอย่างรวดเร็วในสภาพไร้น้ำหนักและไร้จุดหมายปลายทาง ท่านทั้ง 2 ได้พาผมไปไกล พอสมควรจึงได้พามาอยู่สถานที่แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้นเป็นลานกว้างเท่าสนามฟุตบอลขนาดใหญ่ท่านได้พาลงตรงกลางสนามนั้น แล้วเดินไปข้างหน้าจนพ้นขอบสนาม ซึ่ง ณ ที่นั้นก็ได้มีหัวถนนเกิดขึ้น หัวถนนกว้างประมาณ 7 วา ถนนนั้นตรงดิ่งจนสุดลูกหูลูกตา ตรงหัวถนนนั้นมีต้นไม้ใหญ่ 2 ต้น คล้ายต้นก้ามปู แต่มีดอกคล้ายดอกทานตะวันส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลทั่วทั้งบริเวณ สภาพอากาศทั่วไปเย็นเหมือนฝนตกใหม่ๆ ท่านทั้ง 2 ได้พาผมเดินไปตามถนนข้างหน้า ผมสังเกตเห็นว่าที่ตรงนั้นเป็นบ้านเมืองเมืองหนึ่ง คล้ายศาลาจตุรมุขขนาดใหญ่และมีอยู่สองข้างทางห่างกันประมาณ 5 วาต่อหลัง มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ท่านทั้งสองได้พาผมเดินไปข้างหน้าอย่างรีบเร่ง จนได้มาหยุดที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง (ศาลาจตุรมุข) ซึ่ง ณ ที่นั้นได้มีชายวัยกลางคนนั่งคุกเข่าพนมมือรออยู่ที่หน้าศาลาจตุรมุขนั้นเมื่อคณะของผมไปถึง ชายคนนั้นได้กล่าวนิมนต์และเชิญขึ้นไปในศาลาหลังนั้น เมื่อขึ้นไปถึงแล้ว ในศาลานั้นมีเก้าอี้อยู่ 3 ตัว อีกฟากหนึ่ง 1 ตัว ท่านครูบาคันธานั่งอยู่หัวโต๊ะ ถัดมาคือท่านพญาพิงคราชและตัวผม อีกฟากหนึ่งชายวัยกลางคนนั้นนั่งอยู่ ชายผู้นั้นอายุประมาณ 50 กว่าปี ไว้ผมแสกกลาง มีลูกนัยตากลมโต หน้าดุ สวมเสื้อแขนสั้น กางเกงคล้ายกางเกงขาก๊วย เมื่อทุกคนได้นั่งหมดแล้วชายผู้นั้นจึงยกมือขึ้นแล้วพูดว่า

"กราบนมัสการท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชฺ และยินดีที่ได้รู้จักกับล่ามเมืองมนุษย์" และยิ้มขึ้นเล็กน้อย จากนั้นท่านพญาพิงคราชจึงได้พูดว่า "มีอะไรจะพูดหรือจะสั่งไปยังโลกมนุษย์สั่งได้แล้ว เพราะตัวข้ามีงานอีกเยอะ วันนี้ให้โอกาสพูดโอกาสสั่ง เพราะถึงเวลาที่จะได้พูดจะได้สั่งแล้ว" ชายผู้นั้นมีความปิติดีใจแล้วพูดว่า "ก่อนที่จะสั่ง ตัวข้าขอบอกชื่อก่อน ตัวข้านี้มีชื่อว่า นายปินธุนะ ปะโคเศรษฐี ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้วเมื่อ เดือน 12 เหนือ ขึ้น 8 ค่ำพ.ศ.2295 โดยโรคลงดำลงแดง (อหิวาห์) เมื่อตายแล้วก็ได้ตกที่ร้อนระยะหนึ่ง เพราะสมัยอยู่ในโลกมนุษย์นอกจากชอบทำบุญทำทานแล้วก็ยังเบียดเบียนสัตว์อีกด้วย คือ เป็นนายพรานออกล่าสัตว์ เมื่อใช้กรรมแล้วก็ได้มาเสวยสุขอยู่ที่นี่ คือแดนสัคคังโลกัง แดนหนึ่งของชั้นนี้ มาเสวยกองบุญกุศลที่ได้ทำไว้ในโลกมนุษย์ เมื่ออยู่แดนนี้แล้วมีความสุขสบายดี และวันนี้ดีใจมากที่จะได้พูดหรือสั่งไปยังโลกมนุษย์เรา เรื่องที่จะพูดหรือสั่งไปนี้คือ เรื่องความเป็นมาของวัดมณีบรรพตวรวิหาร อ.เมือง จ.ตาก ซึ่งโลกมนุษย์เรายังไม่ทราบความเป็นมา สิ่งที่โลกมนุษย์ทราบแล้วตัวข้าจะไม่บอกให้ จะบอกให้ในส่วนที่ยังไม่ทราบเท่านั้น วัดมณีบรรพตนั้นได้ก่อสร้างเมื่อปี 2235 โดยมีผู้เลื่อมใสในพุทธศาสนา 5 คนมีชื่อว่า

1. นายหมูหม่น มีพระธาตุส่วนหน้าแข้งของพระโมคคัลลาน์
2. นายปินตา
3. นายอินยะ
4. นายอินโล่
5. นายอินวาง

(2–5) มีพระธาตุอรหันต์องค์อื่น

ซึ่งทั้ง 5 คนนี้ ได้พระธาตุอรหันต์ ซึ่งเป็นของมรดกตกทอดมาจากปู่ย่าตายายให้ไว้บูชา จึงได้มาปรึกษาหารือกันว่า จะเก็บพระธาตุอรหันต์ไว้ที่ไหน และทั้ง 5 คนนี้ได้ตกลงกันว่า สมควรที่จะสร้างเจดีย์และวัดขึ้นมาเพื่อบรรจุพระธาตุนี้ เมื่อได้ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว จึงได้ประกาศให้ชาวบ้านผู้เลื่อมใสในพุทธศาสนามาช่วยกันถากถางที่บริเวณวัดในปัจจุบันซึ่งสมัยนั้นเป็นป่ารกชัฏ เป็นที่อยู่ของสัตว์ป่า เช่น เสือ หมี เป็นต้น ในสมัยนั้นไม่มีคนมาช่วยกันสร้างวัดนี้ที่สำคัญจำนวน 56 คน ที่ได้ 56 คนนี้เพราะว่า ให้เท่ากับบุญคุณของพระพุทธเจ้าที่ให้ไว้กับโลกมนุษย์ ทั้ง 56 คน ได้แบ่งเป็นกลุ่ม เพื่อแบ่งหน้าที่ในการทำงานดังนี้

กลุ่มที่ 1 ได้ช่วยกันขุดพื้นที่ ขุดดินที่ไม่เป็นมงคลออก แล้วประพรมดินให้เป็นดินที่เป็นมงคลด้วยน้ำอบน้ำหอม

กลุ่มที่ 2 ปรับพื้นดินให้ราบเรียบ

กลุ่มที่ 3 เผาและทำลายซากพืชซากสัตว์ ตอไม้

กลุ่มที่ 4 วัดอาณาเขตบริเวณที่ดินให้เหมาะสม

กลุ่มที่ 5 รักษาพระธาตุไม่ให้ใครมารบกวน

กลุ่มที่ 6 ทำอาหารและเป็นกำลังเสริมแก่กลุ่มอื่นๆ

กลุ่มคนทั้ง 6 มีชื่อดังต่อไปนี้

กลุ่มที่ 1

1. นายสุยะ
2. นายขีดขิน
3. นายบุบ่วง
4. นายปุโส
5. นายขาด
6. นายพุด
7. นายเพ่ง
8. นายมุด
9. นายหูด
10. นายเปิ๊ง

กลุ่มที่ 2

1. นายกอย	6. นายนอง (เป็นอิสลาม เมาสุราแล้วมาช่วยเพื่อน)
2. นายสำ	
3. นายเฮือง	7. นายเส็ง
4. นายแจ้ง	8. นายไจ้
5. นายมะขิ่น	9. นายงาม
	10. นายสูญ

กลุ่มที่ 3

1. นายเม่า	6. นายสิน
2. นายลูกแบ	7. นายยาเกอ
3. นายมะหน่อ	8. นายเจือข่า (เป็นอิสลาม)
4. นายไจ้	9. นายเม็ด
5. นายกัน	10. นายไส้

กลุ่มที่ 4

1. นายสัน	6. นายฮอม
2. นายง้า	7. นายฟื้น
3. นายเล้า	8. นายอาหน่อ
4. นายเทิง	9. นายเสร็จ
5. นายเติก	10. นายก้อม

กลุ่มที่ 5

1. นายนิล	6. นายมิ่ง
2. นายหมี	7. นายหว่าง
3. นายหุ้ม	8. นายใกล้
4. นายปี	9. นายเล้า
5. นายจ่าเคอ	10. นายยี

กลุ่มที่ 6 1. นางเบี้ยว 4. นางจำ
2. นางสด 5. นางอ่อน
3. นางเถือ 6. นางสา

ทุกคนได้ตั้งใจทำงาน และอธิษฐานต่อพระธาตุ เอาบุญเป็นที่ตั้ง ยึดเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะ ได้ร่วมกันสร้างศาลา บ่อน้ำ และเจดีย์ เพื่อบรรจุพระธาตุอรหันต์ไว้ ซึ่งในการก่อสร้างครั้งนี้ ได้ใช้ก้อนอิฐทั้งหมดจำนวน 24,556 ก้อน และได้เริ่มทำการก่อสร้าง เมื่อวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 5 พ.ศ.2235 ใช้เวลาสร้าง 6 เดือน และได้ตั้งชื่อวัดว่า **"วัดโพธิ์สะหลีมณีบรรพต"** และทำการฉลองถวายเสนาสนะสงฆ์ทั้งหมดไว้กับบวรพุทธศาสนา เมื่อวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 11 พ.ศ.2235 และนิมนต์พระธุดงค์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ จำนวน 9 รูป เพื่อถวายเสนาสนะ ซึ่งพระสงฆ์ ทั้ง 9 รูปมีชื่อดังนี้

1. ท่านสาธุเจ้า อภินันโท
2. ท่านสาธุเจ้า อานันโท
3. ท่านสาธุเจ้า อภิวังโส
4. ท่านสาธุเจ้า เกสาโร
5. ท่านสาธุเจ้า มุนินโท
6. ท่านสาธุเจ้า สิขาสะโพ
7. ท่านสาธุเจ้า อภิวันโน
8. ท่านสาธุเจ้า ยสวีโร
9. ท่านสาธุเจ้า ติสสะเทโว

จากนั้นก็ได้ตั้งจิตอธิฐานต่อพระเถระทั้ง 9 รูปว่า เกิดมาชาติใด

ก็ขอให้ได้เกิดมาในพระพุทธศาสนา ได้มาทำบุญในพุทธศาสนาต่อไป จนถึงพระนิพพานเป็นที่สุด ส่วนบางคนก็อธิฐานขอให้เกิดเป็นพระ บางคนให้เกิดติดตามกันไป บางคนให้เกิดเป็นผู้ชาย ส่วนผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามนั้น ก็มีจิตใจเลื่อมใส เมื่อสร่างเมา ก็ได้อธิฐานให้มาเกิดในพุทธศาสนาตามอย่างเพื่อน จากนั้นพระสงฆ์ทั้ง 9 รูป พิจารณาแล้วเห็นว่าไม่ผิดศีลธรรม จึงได้อนุโมทนาให้ศีลพร และให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของแต่ละคน ด้วยเหตุนี้ ทุกคนที่ได้ร่วมกันสร้างวัด จึงได้มาเกิดตามแรงบุญ และแรงกรรมของแต่ละคน ดังนี้

ผู้ที่ริเริ่มการสร้างวัดทั้ง 5 คน

1. นายหมูหม่น เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายสมบูรณ์ พรหมเมศ
2. นายปินตา เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายชาญชัย ใจใส
3. นายอินยะ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายฮึกหาญ โตมรศักดิ์
4. นายอินโล่ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายเกษม นาครัตน์
5. นายอินวาง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายพงศ์พโยม วาษภูติ

ทั้ง 5 คนนี้ไม่ขอบอกที่อยู่ เพราะทางโลกรู้จักดี

ผ่ายบรรพชิต

1. ท่านสาธุเจ้า อภินันโท

เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าแจ้ง ฐานกโร วัดมณีบรรพต อ.เมือง จ.ตาก

2. ท่านสาธุเจ้า อานันโท

เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า พรหม ญานวีโร วัดมณีบรรพต อ.เมือง จ.ตาก

3. ท่านสาธุเจ้า อภิวังโส

เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้าอินทร์ อภโย วัดมณีบรรพต อ.เมือง จ.ตาก

4. ท่านสาธุเจ้า เกสาโร

5. ท่านสาธุเจ้า มุนินโท

6. ท่านสาธุเจ้า สิขาสะโพ

7. ท่านสาธุเจ้า อภิวันโน

8. ท่านสาธุเจ้า ยสวีโร

9. ท่านสาธุเจ้า ติสสะเทโว

ทั้งหมดนี้ตั้งแต่ลำดับที่ 1-9 ได้สิ้นบุญจากโลกมนุษย์แล้ว ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม

ฝ่ายคฤหัสถ์

กลุ่มที่ 1

1. นายสุยะ มีบุญเกิดเป็นพระชื่อ ท่านสาธุเจ้า อ๋ำ ฐิตภาโส วัดมณีบรรพตวรวิหาร อ.เมือง จ.ตาก

2. นายขีดขิน มีบุญเกิดเป็นพระชื่อ ท่านสาธุเจ้า เณร ธรรมโชโต วัดมณีบรรพตวรวิหาร อ.เมือง จ.ตาก

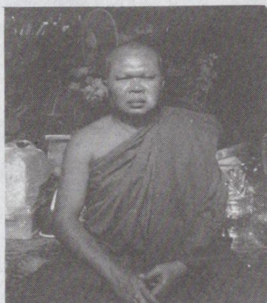
3. นายบุบ่วง มีบุญเกิดเป็นพระชื่อ ท่านสาธุเจ้าคำ ตุลญาโณ วัดมณีบรรพตวรวิหาร อ.เมือง จ.ตาก

ท่านที่ 1-3 ได้สิ้นบุญแล้ว ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม

4. นายปุโส มีบุญเกิดเป็นพระชื่อ ท่านสาธุเจ้าสวย วัดสองแคว อ.สามเงา จ.ตาก

5. นายขาด เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า สะอาด วัดดอนมูล อ.แม่สอด จ.ตาก

6. นายพุด เกิดมาชาติชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า ฉลวย วัดมณีบรรพตวรวิหาร อ.เมือง จ.ตาก

พระครูเมธีวรคุณ
(สาธุเจ้าฉลวย)
เจ้าอาวาสวัดมณีบรรพต อ.เมือง จ.ตาก
อดีตชาติ **นายพุด**

7. นายเพ่ง เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า สวัสดิ์ วัดเกาะตาเถียร อ.เมือง จ.ตาก

8. นายมุด เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า อ่ำ วัดสันป่าพง อ.เมือง จ.ตาก

9. นายหูด เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า คำใบ วัดนาโบสถ์ อ.เมือง จ.ตาก

10. นายเป็ง เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า ดับ วัดไผ่สีซอ อ.เมือง จ.ตาก

<u>กลุ่มที่ 2</u>

1. นายกอย เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า ตุ่น พุทธสโร วัดมณีบรรพตวรวิหาร อ.เมือง จ.ตาก

2. นายสำ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า เบี้ยว พุทธสโร วัดมณีบรรพตวรวิหาร อ.เมือง จ.ตาก

3. นายเฮือง เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า บุญมี เมธิโก วัดมณีบรรพตวรวิหาร อ.เมือง จ.ตาก

4. นายแจ้ง เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า สอน พุทธิญาโณ วัดมณีบรรพตวรวิหาร อ.เมือง จ.ตาก

5. นายมะขิ่น เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า วสันต์ วัดดอนแก้ว อ.แม่ระมาด จ.ตาก

6. นายนอง (เป็นอิสลาม) เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า จันทร์หล้า วัดอมราวดี อ.แม่สอด จ.ตาก

7. นายเส็ง เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า แสงเมือง วัดดอนไชย อ.แม่สอด จ.ตาก

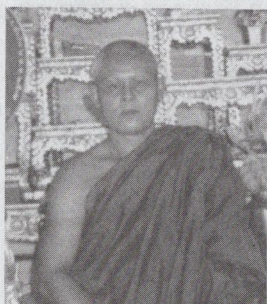
สาธุเจ้าแสงเมือง
วัดดอนไชย อ.แม่สอด จ.ตาก
อดีตชาติ **นายเส็ง**

8. นายไจ้ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า พรหม วัดแม่ต้านเหนือ อ.ท่าสองยาง จ.ตาก

9. นายงาม เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า เหลือ วัดดอนมูล อ.บ้านตาก จ.ตาก

10. นายสูญ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า บุญศรี วัดวิเศษวานิช อ.บ้านตาก จ.ตาก

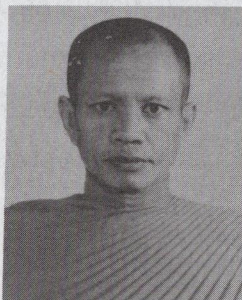
อันดับ 1-4 สิ้นบุญแล้ว ปัจจุบันอยู่แดนทิพย์แดนธรรม

พระครูบวรธรรมวิจารณ์
(สาธุเจ้าบุญศรี)
วัดวิเศษวานิช อ.บ้านตาก จ.ตาก
อดีตชาติ **นายสูญ**

<u>กลุ่มที่ 3</u>

1. นายเม่า เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า สมพร วัดชลประทานรังสรรค์ อ.สามเงา จ.ตาก

ท่านสาธุเจ้าสมพร
วัดชลประทานรังสรรค์ อ.สามเงา จ.ตาก
อดีตชาติ **นายเม่า**

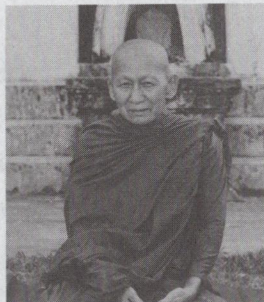
2. นายลูแบ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า สะอาด วัดดอนมูล อ.แม่สอด จ.ตาก

3. นายมะหน่อ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า แก้ว วัดศรีเกิด อ.แม่สอด จ.ตาก

4. นายไจ้ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า ประเสริฐ หรือ ปันนะเสริฐ (ฟังไม่ชัด) วัดสิทธิวาส อ.แม่ระมาด จ.ตาก

5. นายกัน เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า ชวน วัดใหม่คำมา อ.แม่สอด จ.ตาก

6. นายสิน เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า ทิน วัดอัมพวัน อ.เมือง จ.ตาก

พระครูโอภาสคณารักษ์
(ท่านสาธุเจ้าทิน)
วัดอัมพวัน อ.เมือง จ.ตาก ➤
อดีตชาติ **นายสิน**

7. นายยาเกอ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายสิทธิ์ ศรีวิทยา 610/14 ซ.เหล่าลดา ถ.อรุณอัมรินทร์ อ.บางกอกน้อย กทม.

8. นายเจือข่า เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายมานิตย์ นพรัตน์ 389 หมู่บ้านมิตรภาพ ซ.อ่อนนุช อ.พระโขนง กทม.

9. นายเม็ด เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายยงค์ ยะคำนะ ไม่บอกที่อยู่เพราะทางโลกรู้จักดี

10. นายไส้ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายวันชาติ คัมภีรยศ ไม่บอกที่อยู่เพราะทางโลกรู้จักดี

กลุ่มที่ 4

1. นายสัน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายพัลลภ ศรีภา
2. นายง้า เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายสมชาย หทัยตันติ
3. นายเล้า เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายทิวา พิมพิสุทธิ์
4. นายเทิง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายปรีชา หุ่นสุวรรณ
5. นายเติก เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายศรีพรหม หอมยก

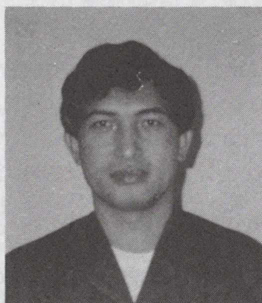
6. นายฮอม เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายสมัย ณ หนองคาย (เป็นทหาร)

7. นายฟื้น เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายสมปรารถ เสาวไพบูลย์

8. นายอาหน่อ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายสามารถ ลอยฟ้า

9. นายเสร็จ เกิดมาชาตินี้ชื่อ ท่านสาธุเจ้า บุญรอด วัดท่านา อ.เมือง จ.ตาก

10. นายก้อม เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายอำนาจ สาเขตร์

นายอำนาจ สาเขตร์ ➤
อดีตชาติ **นายก้อม**

<u>อันดับที่ 1-8 และ 10 ไม่บอกที่อยู่ เพราะทางโลกรู้จักดี</u>

<u>กลุ่มที่ 5</u>

1. นายนิล เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายสำราญ มณี

2. นายหมี เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายมนัส มณี

3. นายหุ้ม เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายประจบ มณี

4. นายปี เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายธีรศักดิ์ เทศศิริ ไม่บอกที่อยู่ ต่อไปจะรู้จักกัน

5. นายจ่าเคอ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายมนัส เรืองวงศ์ ไม่บอกที่อยู่ ต่อไปจะรู้จักกัน

นายหลาบ ทองพูล ➤

อดีตชาติ **นายใกล้**

6. นายมิ่ง เกิดมาชาตินี้มีกรรมเกิดเป็นหมู ที่ในป่า อ.แม่ระมาด จ.ตาก

7. นายหว่าง เกิดมาชาตินี้ชื่อ นาวรนิติ ส่งสวัสดิ์ ไม่บอกที่อยู่ ต่อไปจักรู้จักกัน

8. นายใกล้ เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายหลาบ ทองพูล

9. นายเล้า เกิดมาชาตินี้เป็นผู้หญิงชื่อ นางยอด ทองพูล

10. นายยี เกิดมาชาตินี้ชื่อ นายเริ่ม ทองพูล

นางยอด ทองพูล

อดีตชาติ **นายหล้า**

นายเริ่ม ทองพูล

อดีตชาติ **นายยี**

<u>อันดับที่ 1-3</u> เกิดร่วมกัน เพราะได้อธิฐานร่วมกันมา อยู่ 183 บ้านเชี่ยว ต.บ้านเชี่ยว อ.หันคา จ.ชัยนาท

<u>อันดับที่ 8-10</u> ได้ทำบาปร่วมกันโดยการฆ่าสัตว์ และเบียดเบียนสัตว์ ซึ่งนายเริ่ม ทองพูล ตัวข้า (ท่านปินธุนะ) ได้ไปเห็นที่ รร.โสตศึกษา จ.ตาก ขณะนี้ได้รับวิบากกรรมอยู่ ผู้ใดต้องการทราบให้ไปดูเองซึ่งทั้ง 3 คนนี้ ต่อไปจะรู้จักเอง

<u>หมายเหตุ</u>

ภายหลังจากที่ได้เปิดเผยเรื่องนิมิตแล้ว คณะผู้จัดทำหนังสือได้ไปหานายเริ่ม ทองพูล ที่ รร.โสตศึกษา จ.ตาก พบว่านายเริ่ม ทองพูล ได้เคยศึกษาอยู่ที่ รร.โสตศึกษา จริง และสำเร็จการศึกษาไปแล้ว โดยนายเริ่ม ทองพูล ได้รับวิบากกรรม คือ หูหนวก ทั้ง 2 ข้าง ปัจจุบันบุคคลทั้ง 3 คือ นายหลาบ นางยอด นายเริ่ม ทองพูล อยู่บ้านเลขที่ 253 หมู่ 5 ต.หนองพระ อ.วังทอง จ.พิษณุโลก ซึ่งทั้ง 3 คน ชาตินี้ได้เกิดเป็น พ่อ แม่ ลูก กัน

<u>กลุ่มที่ 6</u>

1. นางเบี้ยว เกิดมาชาตินี้มีบุญเป็นผู้ชายชื่อ นายนัชนันท์ เยาวพัฒน์ 76/118 ถ.ติวานนท์ ซ.ปิ่นประภาคม อ.เมือง จ.นนทบุรี

2. นางสด เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางแสงอรุณ สังข์ทอง ต่อไปจะรู้จักกัน

3. นางเถือ เกิดมาชาตินี้มีบุญเกิดเป็นผู้ชายชื่อ นายกิตติโชติ ทัพวงศ์ 71/545 หมู่บ้านเมืองเอก โครงการ 4 อ.เมือง จ.ปทุมธานี

4. นายจำ เกิดมาชาตินี้มีบุญเกิดเป็นผู้ชายชื่อ นายธนาวุฒิ พูลศิริ 15/128 ม. 2 ต.ท่าทราย อ.เมือง จ.นนทบุรี

5. นางอ่อน เกิดมาชาตินี้ชื่อ นางนวลฉวี ว่านเครือ 8/26 ม. 3 ต.บ้านใหม่ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี

6. นางชา เกิดมาชาตินี้มีบุญเกิดเป็นผู้ชายชื่อ นายธำรงเกียรติ ชาแจ้ง 84/3 ถ.งามวงศ์วาน ซ.มิตรสงเคราะห์ อ.เมือง จ.นนทบุรี

ท่านปินธนะได้เล่าต่อว่า วัดนี้ได้เจริญรุ่งเรือง มีพุทธบริษัท 4 มาทำนุบำรุงตลอด และต่อมาวัดนี้ได้ร้างไปเพราะเกิดสงคราม และโรคห่าระบาด จนเป็นที่อยู่ของสัตว์ป่า เสือ หมี จนถึงวาระที่ผู้ที่เคยร่วมสร้าง คือ ท่านสาธุเจ้า เณร ธรรมโชโต ได้นิมิตเห็นแสงรัศมีสว่างของพระธาตุอรหันต์เกิดขึ้นบนยอดเนิน ท่านจึงได้มาทำนุบำรุงวัดนี้ต่อ และได้เปลี่ยนชื่อจาก วัดโพธิ์สะหลีมณีบรรพต เป็น วัดมณีบรรพต

สุดท้ายท่านปินธนะได้พูดว่า เมื่อสมัยนั้นได้บริจาคทองไว้ 56 บาทใส่ในสถูปเจดีย์ปัจจุบันนี้ตัวข้าเป็นผู้หนึ่งที่ปกปักษ์รักษาเมืองตาก ไม่ให้สูญหายจากเมืองสยามนี้ เมื่อท่านเล่าจบ ตัวผม นายไพศาล แสนไชย จึงได้ถามท่านว่า ท่านอายุเท่าไรแล้ว ท่านตอบว่า 80 ปี (ตอนตายจากโลกมนุษย์) ตัวผมจึงถามว่า ทำไมหน้าตายังอ่อนอยู่ ท่านตอบว่า สมัยมีชีวิตอยู่ได้ทำยาอายุวัฒนะบำรุงกำลัง ผมจึงถามต่อว่า ยาอายุวัฒนะมีอะไรบ้าง ท่านตอบว่า ตอนที่กินนั้นมี 2 สูตร คือ กล้วยไต้ 1 หวี (กล้วยน้ำว้า) กับน้ำผึ้งเดือน 7 อีกสูตรหนึ่งคือ มะตันดอง (พุทราดองน้ำผึ้ง) ดองอย่างต่ำที่สุดครึ่งเดือน ให้กินทุกวันหลังอาหาร 3 มื้อ กินแล้วมีแฮงอกแดงปะลึ่ง แล้วท่านก็หัวเราะขึ้น จากนั้นท่านปินธุนะก็ได้นั่งเงียบไปครู่หนึ่ง แล้วพูดออกมาว่า ต่อไปเมื่อไพศาล ได้มีโอกาสพบกับหมู่คนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ก็ขอให้เขาได้หมั่นทำบุญ ทำทาน

ใส่บาตร แผ่เมตตา ภาวนารักษาศีล อย่าได้ฆ่าสัตว์ อย่าได้ทำอนันตริยกรรม หรือ อัตตวินิบาตกรรม ให้หมั่นเคารพนบนอบต่อพระผู้ทรงศีล และทุกคนจะได้เกิดในภพภูมิใหม่ที่ดี เมื่อยังไม่หมดเชื้อเกิดก็ต้องมาเกิดในโลกมนุษย์อีก โดยจะมีชื่อว่าดังนี้..... (เรื่องนี้ถ้าบุคคลใดมีความ เกี่ยวข้องในเรื่อง มีความสนใจเกี่ยวกับบุพกรรมของตนเอง ตลอดถึงแนวทางแก้ไขในส่วนไม่ดีให้ดีขึ้นในชาตินี้และชาติหน้า ก็ให้ติดต่อมาทางตัวผมนายไพศาล แสนไชย ผมจะพิจารณาบอกเป็นราย ๆ ไป) ท่านปินธุนะได้พูดต่ออีกว่า หากแม้นผู้ที่บอกชื่อไป ถ้าตรงข้ามที่ว่าไว้ คือ มีใจหยาบ ทำบาป ทำกรรม เป็นนิสัยเป็นสันดาน ชาติต่อไปจะได้เกิดเป็นอย่างอื่นที่ต่ำกว่ามนุษย์ ซึ่งท่านปินธุนะได้บอกเช่นกันว่า จะไปเกิดเป็นอะไร ที่ไหน เมื่อได้เรื่องเรียบร้อยแล้ว ก็ได้ลากันที่นั่น แล้วท่านครูบาคันธาและท่านพญาพิงคราชก็ได้พาผมไปที่อื่นอีก เมื่อได้เรื่องมากแล้ว ท่านทั้งสองได้พาผมกลับมาถึงที่ไหนไม่รู้ ตัวผม

ได้สะดุ้งตื่นนอน แ ละได้ดูนาฬิกา ขณะนั้นเป็นเวลา 05.30 น. วันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2539 เมื่อถึงเวลาก็ได้เขียนเชิงบันทึกให้ได้ทราบดังนี้

มังคะลัง นิมิตตัง กล่าวยังนิมิตความฝัน ก็ขอจบเพียงเท่านี้ก่อนแล.

❋❋❋❋❋❋❋❋❋❋❋❋❋❋❋❋❋

เริ่มบันทึก 16 เมษายน 2540 เวลา 14.00 น.

บันทึกเสร็จ 20 เมษายน 2540 เวลา 15.00 น.

กรรม ให้ผลอย่างไร

โดย....มานิตย์ โสรี

กฎแห่งกรรม คือ กฎของธรรมชาติ ที่องค์สมเด็จพระประทีปแก้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ของพวกเราทรงค้นพบ โดยพวกเราทุกคนรวมถึงสิ่งที่มีวิญญาณทุกชนิด จะถูกควบคุมโดยกฎแห่งกรรม กรรมมีทั้งหมด ๑๒ ข้อ โดยแบ่งเป็น 3 หมวด (หมวดละ ๔ ข้อ)

หมวดที่ ๑ กรรมที่ให้ผลตามกาลมี ๔ ข้อ คือ

๑. ทิฏฐธรรมเวทนียกรรม คือกรรมที่ให้ผลในชาติปัจจุบัน
๒. อุปปัชชเวทนียกรรม คือกรรมที่ให้ผลในชาติหน้าหรือถัดไป
๓. อปราปรเวทนียกรรม คือกรรมที่ให้ผลในชาติต่อไป
๔. อโหสิกรรม คือกรรมที่ให้ผลเสร็จแล้วหรือไม่มีผล

หมวดที่ ๒ กรรมที่ให้ผลตามหน้าที่มี ๔ ข้อ คือ

๑. ชนกกรรม คือกรรมแต่งให้เกิด
๒. อุปัตถัมภกกรรม คือกรรมที่ให้การสนับสนุน
๓. อุปปีฬกกรรม คือกรรมที่บีบคั้น
๔. อุปฆาตกรรม คือ กรรมที่ตัดรอน

หมวดที่ ๓ กรรมที่ให้ผลตามลำดับมี ๔ ข้อ คือ

สำหรับกรรมในหมวดนี้จะขอเล่าและอธิบายให้ละเอียดหน่อย เพราะหมวดนี้เราจะกระทบและเห็นรูป–นามมากที่สุด

กฎของธรรมชาติหรือกฎแห่งกรรม กล่าวไว้ว่า กรรมใดหนัก กรรมนั้นต้องได้รับหรือให้ผลก่อนไม่ว่าจะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่ว และจะเป็นกุศลกรรมหรืออกุศลกรรมก็ตามที่เรากระทำขึ้นก่อนหรือทีหลัง ถ้ากรรมตัวนั้นหนักก็ต้องให้ผลก่อน กฎของกรรมเขาจะจัดลำดับเรื่องคิวของเขาเอง ตามหนักเบาที่เรากระทำ เช่น ทาน, ศีล, สมาธิ สามอย่างนี้ถ้าเราบำเพ็ญเพียรไปพร้อม ๆ กันอย่างสม่ำเสมอเท่า ๆ กัน ผลของการทำสมาธิจะส่งผลก่อนต่อมาก็ผลของการรักษาศีล ๕ จะให้ผลตามมา และผลของการให้ทานจะให้ผลตามลำดับ จะเห็นว่าสิ่งไหนที่ทำได้ยากและประกอบด้วยการปฏิบัติทางจิต จะส่งผลต่อทางกรรมมาก ก็ขอให้ผู้อ่านพิจารณาเอง กฎระเบียบบนโลกมนุษย์เรา เราเป็นผู้กำหนด แต่กฎระเบียบแห่งธรรมชาติที่กำหนดใช้กับโลกวิญญาณทุกหมู่เหล่าที่มีชีวิตนั้น กฎแห่งกรรมจะเป็นผู้กำหนดแต่เพียงผู้เดียว กรรมที่ให้ผลตามลำดับมีดังนี้

๑. **ครุกรรม** คือ กรรมหนัก (ครุ แปลว่า หนัก) นั่นก็รวมถึงกรรมดีและกรรมชั่ว ครุกรรมที่เป็นกรรมชั่ว ได้แก่ อนันตริยกรรม ๕ อนันตริยกรรมแปลว่า กรรมที่มีโทษมาก หรือโทษอย่างมหันต์ หรือโทษที่นับไม่ได้ (อนันตะ แปลว่า นับไม่ไหวมากมาย) มีอยู่ ๕ อย่างคือ

๑.๑ มาตุฆาต คือ ฆ่าแม่

๑.๒ ปิตุฆาต คือ ฆ่าพ่อ

๑.๓ อรหันตฆาต คือ ฆ่าพระอรหันต์

๑.๔ โลหิตุปบาท คือทำร้ายพระพุทธเจ้าถึงห้อพระโลหิต

(สำหรับข้อนี้ เราเว้นได้สบายเพราะเราเกิดไม่ทันพระพุทธองค์ตอนท่านมีชีวิตอยู่)

๑.๕ สังฆเภท คือ ทำให้สงฆ์แตกแยก

แต่ละข้อที่บอกมานี้หนัก ๆ ทั้งนั้น ถ้าเจตนาทำซ้ำ ๆ บ่อย ๆ หรือทำชั่วแบบซ้ำซาก ดังที่พระพุทธองค์ตรัสเอาไว้ว่า *"เจตนาหํ ภิกฺขุเว กมฺมํ วทามิ ภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวการกระทำที่มีเจตนาเท่านั้นจึงจะเป็นกรรมได้"* เพราะฉนั้นกรรมที่ว่าดีหรือชั่วจะต้องมีเจตนาคือการจงใจกระทำ แล้วบัณฑิตทั้งหลายได้กล่าวไว้ว่า ถ้าใครที่ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่จะต้องตกนรกแน่นอนไม่มีทางอื่นเลย นรกก็เป็นนรกที่รุนแรงด้วยคืออเวจีมหานรกจะร้อนแรงมาก เปรียบว่าถ้าผู้ที่ทำกรรมชั่วนี้ แล้วกลับไปทำกรรมดี คือ ไปฟังธรรม นั่งกรรมฐาน เพื่อต้องการให้เกิดญาณหรือให้ได้มรรคผล–นิพพาน จะไม่สามารถเกิดผลเลยเพราะอกุศลแห่งกรรมชั่วจะทำให้จิตต่ำลงไปมากนั่นเอง และมีตัวอย่างพอเปรียบเทียบให้เห็นคือ ในสมัยองค์พระประทีปแก้วพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของพวกเรายังยังทรงประกาศพระพุทธศาสนาอยู่ พระเจ้าอชาตศัตรู ได้ปลงพระชนม์ พระเจ้าพิมพิสารผู้เป็นพระราชบิดาด้วยการยุยงของพระเทวทัตจอมมาร หลังจากนั้นแล้ว พระองค์จะบรรทมก็จะหลับไม่สนิททรงสะดุ้งกลัวตลอดเวลา วันหนึ่งพระเจ้าอชาตศัตรู ได้เข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า โดยการนำของหมอชีวกโกมารภัจจ์แพทย์ประจำพระพุทธองค์และเป็นแพทย์หลวงประจำพระเจ้าพิมพิสารด้วยมาเฝ้าที่วัดชีวกัมพวันที่หมอชีวกสร้างขึ้น พระเจ้าอชาตศัตรูได้ฟังพระสูตรจากพระพุทธเจ้า คือ สามัญญผลสูตร ถ้าหากไม่ได้ฆ่าพระราชบิดา พระองค์ต้องสำเร็จโสดาบันแน่ แต่นี่ไม่มีทางเลย ได้แค่ประกาศพระองค์ถึงพระรัตนตรัยเท่านั้นมาตอนหลัง พระเจ้าอชาตศัตรู ได้ทรงบำรุงสังคายนาพระพุทธศาสนา

ครั้งที่หนึ่งและถ้าพระองค์ไม่ได้ปลงพระชนม์พระราชบิดาก็ต้องได้ขึ้นสวรรค์แน่ ๆ เพราะกรรมที่ทำไว้นั้นแรงมาก แต่กรรมดีของพระองค์ที่ทำไว้ก็มีมากในภายหลัง ดังที่กล่าวไว้ตามคัมภีร์ว่า พระเจ้าอชาตศัตรูจะต้องไปตกอเวจีมหานรกอันร้อนแรงก็กระเถิบสูงขึ้นมา ขุมที่ไม่แรงมากเกินไป คือโลหกุมภีนรก (หรือมหานรกหม้อทองแดง) ที่เป็นยมโลกนรก ที่เป็นขุมบริวารชั้นนอกของอเวจีมหานรก แต่ก็นับว่ายังแรงอยู่ เพราะกรรมหนัก เห็นไหมท่านสาธุชนทั้งหลาย ดูซิว่ากฎแห่งกรรม ละเอียดและยุติธรรมมากที่สุด จะทำดี ทำชั่ว เปิดเผย หรือแอบกระทำกรรมนั้นจะต้องแทน หรือชดเชยได้โดยอัตโนมัติเองส่วนครุกรรมที่เป็นด้านกุศลกรรมนั้นก็มีผลมากเหมือนกัน ได้แก่ สมาธิบัติ ๘ คือฌาน ๘ นั่นเอง คือผู้ปฏิบัติธรรมฝึกจิตจนถึงได้ขั้นฌาน และผู้ปฏิบัติธรรมสมาธิได้ฌาน ตั้งแต่ฌาน ๑–๘ เรียกว่าได้สมาบัติ ๘ คือนักปฏิบัติจิต กรรมฐานทั้งหลาย ถ้าปฏิบัติจนได้ฌาน ๑–๘ และตายไปขณะที่ฌาญไม่เสื่อมก็ต้องไปเกิดในพรหมโลกแน่นอนจะไม่มีอะไรมากั้นขวางได้เลย เพราะแรงของกรรมฝ่ายดี เช่น พระอาจารย์ของสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าคือ อาฬาดาบสและอุทกดาบส ท่านก็ไปเกิดอยู่ที่พรหมโลก จนปัจจุบันนี้

๒. อาสันนกรรม แปลว่า กรรมที่ทำเมื่อจวนเจียนจะตายหรือกรรมที่ระลึกได้เมื่อใกล้ตาย กรรมนี้สำคัญมากรองจากครุกรรมคือถ้าไม่มีกรรมหนักขวางหน้าแล้วกรรมที่ทำเมื่อจวนเจียนจะตายนี้ต้องให้ผลก่อน สมมติว่าก่อนตายหรือใกล้ตาย ทำกรรมดีฝ่ายกุศลกรรม ก็จะไปเกิดที่ดีทันทีในชาติต่อไป แต่ถ้าก่อนตายทำกรรมชั่วฝ่ายอกุศลกรรมไว้ก็ต้องให้ผลไปเกิดในชั่วเลยทันทีดั่งคำบาลีที่สมเด็จพระผู้พิชิตมาตรัสว่า *“จิตเต อสงฺกิลิฏเฐ ทุคติ ปาฏิกงฺขา เมื่อจิตเศร้าหมองแล้ว ทุคติก็เป็น*

อันหวังได้” ความหมายก็คือ ถ้าผู้ใดตายไปด้วยจิตที่เศร้าหมอง เช่น โลภจัด โกรธจัด หลงจัด วุ่นวายด้วยราคะมากตอนใกล้ตายก็ต้องไปเกิดที่อบายภูมิ ๔ แน่นอน แต่ถ้าจวนจะตายหรือก่อนตาย จิตใจเบิกบานผ่องใส เตรียมพร้อมและนึกถึงบุญคุณของพระรัตนตรัย หรือระลึกถึงความดี บุญกุศลที่เคยกระทำมา ไม่ว่าจะเป็นการให้ทานรักษาศีล หรือภาวนา ก็ไปในที่สุคติแน่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสว่า *“จิตฺเต สงฺกิลิฏฺเฐ สุคติ ปฏิกงฺขา เมื่อจิตไม่เศร้าหมองสุคติก็เป็นที่หวังได้”*

คำว่า**สุคติ** คือ สถานที่หรือภพภูมิที่ผู้ปฏิบัติบุญมาดีควรไปอยู่ เช่น สวรรค์ทุกชั้น พรหมทุกชั้น นิพพาน รวมถึงโลกมนุษย์ ก็จัดว่าเป็นสุคติภูมิ

คำว่า**ทุคติภูมิ** คือสถานที่ หรือภพภูมิที่เหล่าบุคคล หรือสัตว์ทั้งหลายกระทำการชั่วช้า หยาบคาย หรือสร้างความชั่วประกอบด้วยอกุศลกรรมนั่นเองต้องไปอยู่ เช่น อบายภูมิ ๔ คือ

๑. เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน
๒. เกิดเป็นเปรต
๓. เกิดเป็นอสุรกาย (ผี)
๔. เกิดเป็นสัตว์นรกนั่นเอง

ฉะนั้น กรรมในข้อนี้ก็นับว่าสำคัญมาก สำหรับผู้จวนจะตาย หรือใกล้ตายเหมือนสมัยโบราณพอคนป่วยใกล้ตายญาติพี่น้องก็จะนิมนต์พระมาสวดมนต์ให้ศีล สมัยก่อนเรียกว่า **“บอกทาง”** หรือบางครั้งเราจะเห็นคนเฒ่าคนแก่บอกกับผู้เจ็บป่วยใกล้ตายให้ท่องคำว่า **“พุทโธ”** หรือ **“อรหํ”** เป็นต้น ดังตัวอย่างสมัยพุทธกาลมีอุบาสกท่านหนึ่งชื่อว่าธัมมิกอุบาสกเมื่อป่วยหนักจวนจะตายก็ให้ลูกๆ ไปนิมนต์พระมาสวดมนต์ให้ฟัง พอพระมานั่งล้อมเตียงแล้วก็ถามว่า “ท่านจะฟังพระสูตรไหน” ธัมมิกอุบาสกตอบว่า “กระผมต้องการฟังสติปัฏฐานสูตร” พระท่านก็

เริ่มสวดให้ฟัง ท่านอุบาสก ก็ตั้งใจฟังพอฟังไปใจก็เคลิ้มตาม ก็มีภาพเทวดามาปรากฏแก่ตนในขณะนั้นว่าเทวดาเอารถมาจากสวรรค์มารับทั้ง ๖ ชั้น ในที่สุด พอท่านอุบาสกฟังธรรมแล้ว เมื่อตายไปก็ไปเกิดที่สวรรค์ชั้นดุสิตเพราะท่านทำความดีมาตลอด ฉะนั้น อาสันนกรรมนี้ จึงจัดว่าเป็นกรรมที่สำคัญมากกรรมหนึ่ง รองจากครุกรรมแต่ก็จัดว่าอยู่ที่ปากทางแห่งความตาย คือสามารถรอให้ผลก่อนได้ทันทีเลย ท่านเปรียบเหมือนกับฝูงโคที่แออัดอยู่ในคอกตอนเช้ามืด ถ้าโคตัวไหนอยู่ใกล้ปากประตูคอกที่สุดแม้นจะมีกำลังอ่อน ตัวเล็ก หรือไม่แข็งแรง ต้องออกจากคอกก่อนทุกตัวฉันนั้น นะครับ คือทำดีสร้างกุศลกรรมก็ไปสู่สุคติ ทำชั่ว สร้างอกุศลกรรมก็ไปสู่ทุคติแน่นอนอย่าได้ประมาท

๓. อาจิณณกรรม แปลว่า กรรมที่ทำจนเคยชิน คือทำบ่อย ๆ ทำเรื่อย ๆ ทำทุกเวลาหรือทุก ๆ วันนั่นแหละ หรือเป็นนิจ ตัวอย่างการที่ความดีด้านกุศลกรรม เช่น ใส่บาตรพระสงฆ์ทุกวัน รักษาศีลทุกวัน ทำสมาธิ ปฏิบัติกรรมฐานทุกวัน ปฏิบัติดี ดูแลพ่อแม่ทุกวัน หรือกวาดลานวัดทุกวัน คือทำจนเคยชิน หรือปกติวิสัย กรรมนี้เมื่อสะสมมากเข้าทุกวัน เรียกว่า **"พหุลกรรม"** แปลว่า กรรมที่ทำมากขึ้น หรือกรรมหนา แต่เป็นกรรมฝ่ายดีหรือกุศลกรรมนั่นเอง ด้านฝ่ายกรรมชั่วหรืออกุศลกรรมชั่ว ก็เช่น ฆ่าสัตว์ทุกวัน เช้าเย็น โกหกเช้าเย็น อิจฉาว่าร้ายคนอื่น ลักทรัพย์เป็นประจำ คือทำจนเคยชิน เรียกว่าทำชั่วเป็นอาชีพเลยก็ว่าได้ เช่น อาชีพด่า อาชีพนินทา อาชีพฆ่าสัตว์ ต่าง ๆ จนเป็นอาจิณณกรรม ก็จะกลายเป็นพหุลกรรม คือกรรมที่ทำมากขึ้น ก็จะไปเสวยหรือรับผลของกรรมชั่ว และกรรมดีนั้น ๆ ก็ขอญาติโยมและสาธุชนทั้งหลายก็เลือกปฏิบัติกันเอาเอง

๔. กัตตากรรม แปลว่า กรรมที่สักแต่ว่าทำ พูดง่าย ๆ ก็คือกรรมที่ทำขึ้นโดยไม่เจตนาหรือเจตนาแบบไม่ตั้งใจไว้ก่อนว่าจะทำ หรือ

เจตนาที่เบาบางมาก เช่น เราจะไปทำความดี หรือชั่วก็แล้วแต่ ไม่ได้มีเจตนาที่จะกระทำหรือคิดไว้ก่อน คือสักแต่จะทำหรือทำแบบเสียไม่ได้นั่นเอง อย่างเช่น ฝ่ายกรรมดี มีคนมาเรี่ยไรแต่เราไม่มีศรัทธาเลย ต้องการให้ไปพ้น ๆ ซะ เพราะกลัวผู้อื่นจะว่า หรืออายผู้อื่น แต่ก็ได้บุญเหมือนกัน แต่น้อยมากเป็นต้น

ด้านกรรมชั่ว อย่างเช่น เขาสาดน้ำร้อนใส่กองมดหรือรังมด หรือขว้างปา หมา แมว ที่มารบกวนเราโดยไม่ได้ตั้งใจ อย่างนี้เป็นต้น กรรมเหล่านี้จะเบาบางมากโดยเกือบสามารถจะเป็นอโหสิกรรมได้เลย ถ้าไม่มีคิวของ ครุกรรม, อาสันนกรรม, อจิณณกรรม มาขวางกั้นหรือให้ผลก่อน ก็จะเสวยหรือรับผลก่อนของกัตตากรรมหรือกรรมสักแต่ว่าทำนี้ทันทีเลย ตัวอย่างเช่น สมมติว่า นายก. ทำบุญดี ทำกรรมดีไว้แล้วต่อมาไปเกิดบนสวรรค์ แต่เขาได้เคยทำกรรมชั่วของกัตตากรรมไว้อย่างหนึ่ง เช่นเคยหยอกล้อ กลั่น แกล้ง เพื่อให้ได้อายเสียหน้าในที่ชุมชน หรือในปมด้อยของเขา เช่น เพื่อนนายก. ตาเหล่ ขาเป๋ เป็นต้น เมื่อนายก. หมดกรรมดีบนสวรรค์ ก็จะมาเกิดเป็นคนและวันหนึ่งก็จะได้รับผลของกัตตากรรมฝ่ายชั่วที่เคยกระทำไว้ แต่กรรมนี้ก็จะเบาบางมากขึ้น จำไว้ว่า ถ้าเราสร้างกุศลผลบุญฝ่ายกรรมดีมาก ๆ และต่อเนื่องกรรมข้อนี้จะไม่มีโอกาสส่งผลได้เลย

ฉนั้น ผลของกรรมต่าง ๆ จะจัดระบบ จัดคิวเอง ไม่มีการแซงคิวหรือลัดคิวว่าขอฉันก่อนขอเธอทีหลัง ไม่มีต้องตามกรรมที่จากหนักมาเบา ไม่ว่าจะเป็นกรรมฝ่ายดีหรือชั่ว เพราะนี่คือกฎของธรรมชาติจะละเอียดอ่อนมากจนเรานึกไม่ถึง คุณไพศาลได้เล่าให้ผู้เขียนฟังอยู่เสมอว่า กฎแห่งกรรมนี้มีจริงและส่งผลให้ได้เสวยกันแน่นอนทั้งกรรมฝ่ายดีและกรรมฝ่ายชั่ว แต่จะช้าหรือเร็วก็ขึ้นอยู่กับ ความหนักเบาและความสำคัญของกรรมนั้นว่าจะเข้าข่ายของข้อไหน และส่งผลตามลำดับ

ของเขาเอง จากชาติก่อน ๆ เรื่องมาถึงชาติปัจจุบัน

คุณไพศาลบอกว่า ใครจะทำกรรมอะไรไว้จะปิดบังไม่ได้ และส่วนมากผลของกรรมในแง่ของกุศล หรืออกุศลจะกิดจากต้นตอของศีล ๕ เป็นพื้นฐาน เช่น คุณไพศาลนำพาพวกเราสร้างวัด สร้างวิหาร สร้างพระพุทธรูป หรือซื้อที่ดินถวายวัด และพาไปกราบหลวงปู่–ครูบาอาจารย์ตามวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ เพราะคุณไพศาลบอกว่าพระต่าง ๆ นั้น มีพลังงาน ในที่นี้ความหมายคือ มีพลังจิต พลังเมตตา และเป็นพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ท่านจะให้ธรรมะเรา เช่น ครูบาอิน (วัดฟ้าหลั่ง) ครูบาน้อย (วัดบ้านปง) เชียงใหม่ เป็นต้น

คุณไพศาลได้พูดย้ำเสมอด้วยความเป็นห่วงพวกเราว่าให้พวกเราหมั่นทำบุญทำทาน ถวายสังฆทาน รักษาศีล ๕ ปล่อยสัตว์ และบำรุงรักษาพระพุทธศาสนาให้ประจำ โดยเฉพาะเกิดเป็นชาวพุทธ นับถือศาสนาพุทธของ พระสมณโคดม พระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างน้อยที่สุดก็ต้องไหว้พระสวดมนต์ให้เป็นไม่เช่นนั้นจะอายศาสนาอื่นเขา เมื่อทำบุญประกอบกุศลกรรมดี มาก ๆ บ่อย ๆ แล้วกรรมฝ่ายชั่วก็จะตามเราไม่ทันเอง ตราบเมื่อเราเข้าสู่ความเป็นอริยบุคคล ดังนักปราชญ์ทุกยุคทุกสมัยกล่าวไว้ไม่ผิดนั่นคือ ***“ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว”***

สุดท้ายนี้ บทความที่ข้าพเจ้าเขียนนี้ ถ้าเป็นการผิดพลาดใด ๆ กระผมขอรับไว้เอง ส่วนบุญกุศล ที่จะถึงเกิดขึ้นด้วยธรรมทาน กระผมขอมอบให้แด่ พระราชวิสุทธิกวี (พิจิตร ฐิตวณฺโณ) วัดโสมนัสวิหาร ตลอดจนท่านพญาพิงคราช, ท่านครูบาคันธา ท่านท้าววนาประกาพรหม และคุณไพศาล แสนไชย ล่ามแห่งโลกทั้งสามตลอดจนพุทธศานิกชนทุกท่านที่ใฝ่ในบุญกุศล และติดตามเรื่องราวนิมิตของไพศาล แสนไชย และเชื่อในกฎแห่งกรรมและเป็นพลปัจจัยนำไปสู่กระแสพระนิพพานทุกท่านเทอญฯ

บุญกิริยาวัตถุ ๑๐

มีผลให้พ้นอันตราย ประสบสุขและเป็นปัจจัย ให้ถึงพระนิพพาน ได้แก่

๑.	ทาน	การให้
๒.	ศีล	ตั้งอยู่ในศีลอย่างเคร่งครัด
๓.	ภาวนา	แผ่เมตตา กำหนดลมหายใจ เดินจงกรม
๔.	อปจายนะ	อ่อนน้อมถ่อมตนแก่ผู้มีคุณวุฒิ วัยวุฒิ
๕.	เวยยาวัจจะ	ช่วยเหลือการงาน
๖.	ปัตติทานะ	แผ่ส่วนบุญให้เพื่อมนุษย์ มาร เทวดา พรหม
๗.	ปัตตานุโมทนา	อนุโมทนากับความดีของผู้อื่น โดยไม่ลังเลใจ
๘.	ธรรมสวนะ	การได้ฟังธรรมเสมอ ๆ
๙.	ธรรมเทศนา	แนะนำข้อธรรมที่ได้ฟังหรือศึกษามาให้แก่ผู้อื่น
๑๐.	ทิฏฐุชุกัมมะ	อบรมความเห็นของตนให้ถูกกับหลักธรรมในพระพุทธศาสนาด้วยการศึกษาเล่าเรียน

กุศลกรรมบท ๑๐

ทางแห่งการทำความ ๑๐ ประการ

๑. **การเว้นจากการฆ่าสัตว์**
๒. **การเว้นจากการลักทรัพย์**
๓. **การเว้นจากการประพฤติผิดในกาม**
๔. **การเว้นจากการพูดเท็จ**
๕. **การเว้นจากการพูดส่อเสียด**
๖. **การเว้นจากการพูดคำหยาบ**
๗. **การเว้นจากการพูดเพ้อเจ้อ**
๘. **การเว้นจากการโลภอยากได้ของเขา**
๙. **การเว้นจากการพยาบาทปองร้าย**
๑๐. **การเว้นจากการเห็นผิดทำนองคลองธรรม**

๑-๓ หมวด กายสุจริต ๓

๔-๗ หมวด วจีสุจริต ๔

๘-๑๐ หมวด มโนสุจริต ๓

ส่วน อกุศลกรรมบท ๑๐ หรือ ทางแห่งการทำอกุศล คือ การประพฤติผิดจาก กุศลกรรมบท ๑๐ ข้อ นั่นเอง

บทสวดมนต์หลัก

บทสวดมนต์ที่เรายึดเป็นหลัก วิธีปฏิบัติ ถ้าเรามีดอกไม้ธูปเทียน บูชาพระพุทธรูป ก็ให้กล่าวคำว่า

อิมินา สักกาเรนะ พุทธัง ปูเชมิ ข้าพเจ้าขอบูชาพระพุทธเจ้าด้วยเครื่องสักการะนี้

อิมินา สักกาเรนะ ธัมมัง ปูเชมิ ข้าพเจ้าขอบูชาพระธรรมเจ้าด้วยเครื่องสักการะนี้

อิมินา สักกาเรนะ สังฆัง ปูเชมิ ข้าพเจ้าขอบูชาพระสังฆเจ้าด้วยเครื่องสักการะนี้

อันนี้คำบูชาพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เพื่อโน้มน้าวจิตใจของเราให้มีความเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์

อันดับต่อไป กล่าว **คำบูชาพระรัตนตรัย**

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา

พระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นพระอรหันต์ ดับเพลิงกิเลส ดับเพลิงทุกข์โดยชิ้นเชิง ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ

ข้าพเจ้าขออภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

(กราบทีหนึ่ง)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดีแล้ว

ธัมมัง นะมัสสามิ

ข้าพเจ้าขอนมัสการพระธรรม

(กราบที่หนึ่ง)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ปฏิบัติดีแล้ว

สังฆัง นะมามิ

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระสงฆ์

(กราบที่หนึ่ง)

ที่นี้มาสำรวมจิตให้แน่วแน่ต่อคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ กล่าวนะโม ๓ จบ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น

อะระหะโต ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส

สัมมาสัมพุทธัสสะ ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

ต่อไปสำรวมจิต สวด **บทพุทธคุณ**

อิติปิโส ภะคะวา พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น

อะระหัง เป็นผู้ไกลจากกิเลส

สัมมาสัมพุทโธ เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

วิชชาจะระณะสัมปันโน เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ

สุคะโต เป็นผู้เสด็จไปดีแล้ว

โลกะวิทู เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง

อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ	เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่ฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า
สัตถา เทวะมะนุสสานัง	เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย
พุทโธ	เป็นผู้รู้ผู้ตื่นผู้เบิกบานด้วยธรรม
ภะคะวาติ	เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์

แล้วสวด **บทธรรมคุณ** ต่อไป

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม	พระธรรมเป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ดีแล้ว
สันทิฏฐิโก	เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติพึงเห็นได้ด้วยตนเอง
อะกาลิโก	เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล
เอหิปัสสิโก	เป็นสิ่งที่ควรกล่าวกับผู้อื่นว่าท่านจงมาดูเถิด
โอปะนะยิโก	เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้าใส่ตัว
ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติ	เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน

(กราบทีหนึ่ง)

แล้วสวด ***บทสังฆคุณ***

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติดีแล้ว

อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติตรงแล้ว

ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องออกทุกข์แล้ว

สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติสมควรแล้ว

ยะทิทัง ได้แก่บุคคลเหล่านี้คือ

จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา

คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่ นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ

เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ

นั่นแหละ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

อาหุเนยโย เป็นผู้ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา

ปาหุเนยโย เป็นผู้ควรแก่การต้อนรับ

ทักขิเณยโย เป็นผู้ควรแก่ทักษิณา

อัญชะลีกะระณีโย เป็นผู้ที่ควรแก่การทำอัญชลี

อนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ

เป็นเนื้อนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า

(กราบทีหนึ่ง)

อันดับต่อไปก็ตั้งใจเจริญพรหมวิหาร **บทเมตตาตน**

อะหัง สุขิโต โหมิ ขอเราจงเป็นผู้มีความสุข ๆ เถิด

นยิททุกโข โหมิ ขอเราจงเป็นผู้ปราศจากทุกข์ทั้งปวงเถิด

อะเวโร โหมิ ขอเราจงเป็นผู้ปราศจากเวรทั้งปวงเถิด

อัพยาปัชโฌ โหมิ ขอเราจงเป็นผู้ปราศจากความเบียดเบียนทั้งปวงเถิด

อะนีโฆ โหมิ ขอเราจงปราศจากความทุกข์กายทุกข์ใจทั้งปวงเถิด

สุขี อัตตานัง ปะริหะรามิ ขอเราจงเป็นผู้มีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

ต่อไปก็ แผ่เมตตาสัตว์

สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันหมดทั้งสิ้น

สุขิตา โหนตุ จงเป็นสุข ๆ เถิด

สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันหมดทั้งสิ้น

อะเวรา โหนตุ จงอย่าได้เป็นผู้มีเวรแก่กันและกันเลย

สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันหมดทั้งสิ้น

อัพยาปัชฌา โหนตุ จงอย่าได้เป็นผู้เบียดเบียนแก่กันและกันเลย

สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันหมดทั้งสิ้น

อะนีฆา โหนตุ จงอย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย

สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันหมดทั้งสิ้น

สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ จงเป็นผู้มีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

นี่บทแผ่เมตตา

ที่นี้สวด **บทกรุณา** ต่อไป

สัพเพ สัตตา	สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันหมดทั้งสิ้น
สัพพะทุกขา ปะมุจจันตุ	จงเป็นผู้พ้นจากทุกข์ทั้งปวงเถิด

อันนี้เป็น **บทมุทิตา**

สัพเพ สัตตา	สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันหมดทั้งสิ้น
สัทธะสัมปัตติโต มา วิคัจฉันตุ	จงอย่าได้ปราศจากสมบัติอันตนได้แล้วเถิด

ทีนี้สวด **บทอุเบกขา** ต่อไป

สัพเพ สัตตา	สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันหมดทั้งสิ้น
กัมมัสสะกา	เป็นผู้มีกรรมเป็นของของตน
กัมมะทายาทา	มีกรรมเป็นผู้ให้ผล
กัมมะโยนี	มีกรรมเป็นแดนเกิด
กัมมะพันธู	มีกรรมเป็นผู้ติดตาม
กัมมะปะฏิสสะระณา	มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย
ยังกัมมัง กะริสสันติ	จักทำกรรมอันใดไว้
กัลยาณัง วา ปาปะกัง วา	ที่เป็นบุญ หรือเป็นบาป
ตัสสะ ทายาทา ภะวิสสันติ	จักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น ฯ

อันนี้เป็นยอดแห่งบทสวดมนต์ ให้ทุกคนพยายามท่องจำให้ได้แล้วพยายามสวดทุก ๆ วัน ทั้งเวลาเช้าเย็น ถ้ายึดบทสวดตามที่กล่าวมานี้อย่างมั่นคง แล้วก็ตั้งใจสวดอย่างต่อเนื่องกันทุกวัน ๆ ไม่ต้องไปสวดคาถาบทอื่นก็ได้ ให้สวดเฉพาะเท่าที่กล่าวมานี้ ทำจิตใจให้มั่นคงต่อบทสวดนี้อย่างแน่วแน่

ให้ทุกคนจำเอาไว้ บทสวดมนต์ที่วิเศษที่สุดก็คือ

พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ

แล้วก็แผ่เมตตา

 วิธีปฏิบัติธรรม

โดย...หลวงปู่ดุลย์ อตุโล วัดบูรพาราม อ.เมือง จ.สุรินทร์

1. เริ่มต้นด้วยอิริยาบทที่สบาย ยืน เดิน นั่ง นอน ได้ตามสะดวก ทำความรู้ตัวเต็มที่ และรู้อยู่กับที่ โดยไม่ต้องรู้อะไร หรือ "รู้ตัว" อย่างเดียว

รักษาจิตเช่นนี้ไว้เรื่อย ๆ ให้ *"รู้อยู่เฉย ๆ"* ไม่ต้องไปจำแนกแยกแยะ อย่าบังคับ อย่าพยายาม อย่าปล่อยล่องลอยตามยถากรรม

เมื่อรักษาได้สักครู่ จิตจะคิดแส่ไปในอารมณ์ต่าง ๆ โดยไม่มีทางรู้ทันก่อน เป็นธรรมดาสำหรับผู้ฝึกใหม่ ต่อเมื่อจิตแล่นไปในอารมณ์นั้น ๆ จนอิ่มแล้ว ก็จะรู้สึกตัวขึ้นมาทันที

เมื่อรู้สึกตัวแล้ว ให้พิจารณาเปรียบเทียบสภาวะของตนเองระหว่างที่มีความรู้อยู่กับที่ และระหว่างที่จิตคิดไปในอารมณ์ว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร เพื่อเป็นอุบายสอนจิตให้จดจำ

จากนั้นค่อย ๆ รักษาจิตให้อยู่ในสภาวะรู้อยู่กับที่ตลอดไป ครั้นพลั้งเผลอรักษาไม่ดีพอ จิตก็จะแล่นไปเสวยอารมณ์ข้างนอกอีกจนอิ่มแล้วก็จะกลับรู้ตัว

เมื่อรู้ตัวแล้ว ก็พิจารณาและรักษาจิตต่อไป ด้วยอุบายอย่างนี้ไม่นานนัก ก็จะสามารถคุมจิตได้ และบรรลุธรรมในที่สุด โดยไม่ต้องไปปรึกษาหารือใคร

ข้อห้าม ในเวลาจิตฟุ้งเต็มที่อย่าทำ เพราะไม่มีประโยชน์และยัง

ทำให้บั่นทอนพลังความเพียร ไม่มีกำลังใจในการเจริญจิตครั้งต่อ ๆ ไป

ในกรณีที่ไม่สามารถทำเช่นนี้ได้ ให้ลองนึกคำว่า **"พุทโธ"** หรือคำอะไรก็ได้ที่ไม่เป็นเหตุเย้ายวนหรือเป็นเหตุขัดเคืองใจ นึกไปเรื่อย ๆ แล้ว สังเกตว่า คำที่นึกนั้นชัดที่สุดที่ตรงไหน ที่ตรงนั้นแหละคือฐานแห่งจิต

พึงสังเกตว่า ฐานนี้ไม่อยู่คงที่ตลอดกาล บางวันอยู่ที่หนึ่ง อีกบางวันอยู่อีกที่หนึ่ง ฐานแห่งจิตที่นึก **"พุทโธ"** ปรากฏชัดที่สุด ย่อมไม่มีอยู่ภายนอกกายแน่นอน ต้องอยู่ภายในกายแน่

แต่เมื่อพิจารณาดูให้ดีแล้ว จะเห็นว่าฐานนี้จะว่าอยู่ที่ส่วนไหนของร่างกายก็ไม่ถูก ดังนั้นจะว่าอยู่ภายนอกก็ไม่ใช่ จะว่าอยู่ภายในก็ไม่เชิง เมื่อเป็นเช่นนี้ แสดงว่าได้กำหนดถูกฐานแห่งจิตแล้ว

เมื่อกำหนดถูก และ **"พุทโธ"** ปรากฏในมโนนึกชัดเจนดีก็ให้กำหนดนึกไปเรื่อย ๆ อย่าให้ขาดสายได้ ถ้าขาดสายเมื่อใดจิตก็จะแล่นไปสู่อารมณ์ทันที

เมื่อเสวยอารมณ์อิ่มแล้ว จึงจะรู้สึกตัวเอง ก็ค่อย ๆ นึกพุทโธต่อไป ด้วยอุบายวิธีทำนองเดียวกับที่ได้กล่าวไว้เบื้องต้นในที่สุดก็จะค่อย ๆ ควบคุมจิตให้อยู่ในอำนาจได้เอง

ข้อควรจำ ในการกำหนดจิตนั้นต้องมีเจตจำนงแน่วแน่ในอันที่จะเจริญจิตให้อยู่ในภาวะที่ต้องการ

เจตจำนงนี้คือ ตัว "ศีล"

การบริกรรม **"พุทโธ"** เปล่า ๆ โดยไร้เจตจำนง ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย กลับเป็นเครื่องบั่นทอนความเพียร ทำลายกำลังใจในการ

เจริญจิตในคราวต่อ ๆ ไป

แต่ถ้าเจตจำนงมั่นคง การเจริญจิตจะปรากฏผลทุกครั้งไม่มากก็น้อยอย่างแน่นอน

ดังนั้นในการฝึก "พุทโธ" การเพ่งเล็งสอดส่องถึงความชัดเจนและความไม่ขาดสายของพุทโธ จะต้องเป็นไปด้วยความไม่ลดละ

เจตจำนงที่มีอยู่อย่างไม่ลดละนี้ หลวงปู่เคยเปรียบไว้ว่า มีลักษณาการประหนึ่งบุรุษผู้หนึ่งจดจ้องสายตาอยู่ที่คมดาบ ซึ่งข้าศึกเงื้อขึ้นสุดแขน พร้อมที่จะฟันลงมา บุรุษผู้นั้นจดจ้องคอยที่อยู่ว่า ถ้าคมดาบนั้นฟาดฟันลงมา ตนจะหลบหลีกประการใดจึงจะพ้นอันตราย

เจตจำนงต้องแน่วแน่เห็นประการนี้ จึงจะยังให้สมาธิเกิดขึ้นได้ ไม่เช่นนั้นอย่าทำให้เสียเวลาและบั่นทอนความศรัทธาตนเองเลย

เมื่อจิตค่อย ๆ หยั่งลงสู่ความสงบทีละน้อย ๆ อาการที่จิตแล่นไปสู่อารมณ์ภายนอก ก็ค่อย ๆ ลดความรุนแรงลง ถึงไปก็ไปประเดี๋ยวประด๋าว ก็รู้สึกตัวได้เร็ว

เมื่อถึงตอนนี้คำบริกรรมพุทโธ ก็จะขาดไปเอง เพราะคำบริกรรมนั้นเป็นอารมณ์หยาบ เมื่อจิตล่วงพ้นอารมณ์หยาบและคำบริกรรมขาดไปแล้ว ไม่ต้องย้อนถอยมาบริกรรมอีก เพียงรักษาจิตไว้ในฐานที่กำหนดเดิมไปเรื่อย ๆ และสังเกตดูความรู้สึกแห่งจิตที่ฐานนั้น ๆ

บริกรรมเพื่อรวมจิตให้เป็นหนึ่ง สังเกตดูว่า ใครบริกรรมพุทโธ

2. ดูจิตเมื่ออารมณ์สงบแล้ว ให้สติจดจ่ออยู่ที่ฐานเดิม เช่นนั้น เมื่อมีอารมณ์อะไรเกิดขึ้น ก็ให้ละอารมณ์นั้นทิ้งไป มาดูที่จิตต่อไปอีก ไม่ต้องกังวลใจ

พยายามประคับประคองรักษาจิตให้อยู่เสมอ ๆ โดยมีสติกำหนดควบคุมอยู่อย่างเงียบ ๆ (รู้อยู่) ไม่ต้องวิจารณ์กิริยาจิตใด ๆ ที่เกิดขึ้น เพียงกำหนดรู้แล้วละไปเท่านั้น เป็นไปเช่นนี้เรื่อย ๆ ก็จะค่อย ๆ เข้าใจกิริยาแห่งจิตได้เอง (จิตปรุงกิเลส หรือ กิเลสปรุงจิต)

ทำความเข้าใจในอารมณ์ความนึกคิดสังเกตอารมณ์ทั้งสาม คือ ราคะ โทสะ โมหะ

3. อย่าส่งจิตออกนอกกำหนดรู้อยู่ในอารมณ์เดียวเท่านั้น อย่าให้ซัดส่ายไปในอารมณ์ภายนอก เมื่อจิตเผลอคิดไปก็ให้ตั้งสติระลึกถึงฐานกำหนดเดิมรักษาสัมปชัญญะให้สมบูรณ์อยู่เสมอ (รูปนิมิตให้ยกไว้ ส่วนนามนิมิตรทั้งหลายอย่าได้ไปใส่ใจกับมัน)

ระวังไม่ให้คิดถึงเรื่องภายนอก สังเกตการหวั่นไหวของจิตตามอารมณ์ที่รับมาของอายตนะ 6

4. จงทำญาณให้เห็นจิต เหมือนดังตาเห็นรูป เมื่อเราสังเกตกิริยาจิตไปเรื่อย ๆ จนเข้าใจถึงเหตุปัจจัยแห่งอารมณ์ ความนึกคิดต่าง ๆ ได้แล้ว จิตก็จะค่อย ๆ รู้เท่าทันการเกิดของอารมณ์ต่าง ๆ

ซึ่งจะทำให้อารมณ์ความนึกคิดต่าง ๆ ก็จะค่อยๆ ดับไปเรื่อย ๆ จนจิตว่างจากอารมณ์แล้วจิตก็จะเป็นอิสระอยู่ต่างหาก จากเวทนาของรูปกายอยู่ที่ฐานกำหนดเดิมนั่นเอง การเห็นนี้เป็นการเห็นด้วย *"ปัญญาจักษุ"*

5. แยกรูปถอด ด้วยวิชชามรรคจิต เมื่อสามารถเข้าใจได้ว่า "จิต" กับ "กาย" อยู่คนละส่วนได้แล้ว ให้ดูที่จิตต่อไปว่ายังมีอะไรที่ยังหลงเหลืออยู่ที่ฐานกำหนด (จิต) อีกหรือไม่

พยายามใช้สติสังเกตดูที่ "จิต" ทำความสงบอยู่ในจิตไปเรื่อย ๆ จนสามารถเข้าใจพฤติของจิตได้อย่างละเอียดลออตามขั้นตอน เข้าใจในความเป็นเหตุเป็นผลกันว่า เกิดจากความคิดนั่นเอง

ความคิดมันออกไปจากจิตนี่เอง ไปหาปรุง หาแต่ง หาก่อ หาเกิด ไม่มีที่สิ้นสุด มันเป็นมายาหลอกลวงให้คนหลง แล้วจิตก็จะเพิกถอนสิ่งที่มีอยู่ในจิตไปเรื่อย ๆ จนหมด หมายถึงเจริญจิตจนสามารถเพิกถอนรูปปรมาณูวิญญาณที่เล็กที่สุดในจิตได้

คำว่า "แยกรูปถอด" นั้นหมายความถึง "แยกรูปวิญญาณ" นั่นเอง

6. เหตุต้องละ ผลต้องละ เมื่อเจริญจิตจนปราศจากความคิดปรุงแต่งได้แล้ว (ว่าง) ก็ไม่ต้องอิงอาศัยกับกฎเกณฑ์แห่งความเป็นเหตุ เป็นผลใด ๆ ทั้งสิ้น จิตก็จะอยู่เหนือภาวะแห่งคลองความนึกคิดต่าง ๆ อยู่เป็นอิสระปราศจากสิ่งใด ๆ ครอบงำอำพรางทั้งสิ้น

7. ใช้หนี้..ก็หมด พ้นเหตุเกิด เมื่อเพิกรูปปรมาณูที่เล็กที่สุดเสียได้กรรมชั่วที่ประทับ บรรจุ บันทึก ถ่ายภาพติดอยู่กับรูปปรมาณูนั้น ก็หมดโอกาสที่จะให้ผลต่อไปในเบื้องหน้า การเพิ่มหนี้ก็เป็นอันสะดุดหยุดลง เหตุปัจจัยภายนอก ภายในที่มากระทบ ก็เป็นสักแต่ว่ามากระทบ ไม่มีผลสืบเนื่องต่อไป

หนี้กรรมชั่วที่ได้ทำไว้ตั้งแต่ชาติแรก ก็เป็นอันได้รับการชดใช้หมดสิ้น หมดเรื่องหมดราว หมดพันธะผูกพันที่จะต้องเกิดมาใช้หนี้กรรมกันอีก ไม่อาจให้ผลต่อไปได้ เรียกว่า *"พ้นเหตุเกิด"*

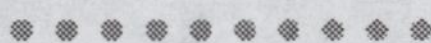
๘. ผู้ที่ตรัสรู้แล้ว เขาไม่พูดหรอกว่า เขารู้อะไร

เมื่อธรรมทั้งหลายได้ถูกถ่ายทอดไปแล้ว สิ่งที่เรียกว่าธรรมจะเป็นธรรมไปได้อย่างไร สิ่งที่ว่า *"ไม่มีธรรม"* นั่นแหละมันเป็นธรรมของมันในตัว (ผู้รู้น่ะจริง แต่สิ่งที่ถูกรู้ทั้งหลายนั้นไม่จริง)

เมื่อจิตว่างจาก *"พฤติ"* ต่าง ๆ แล้ว จิตก็จะถึงความว่างที่แท้จริง ไม่มีอะไรให้สังเกตได้อีกต่อไป จึงทราบได้ว่าแท้ที่จริงแล้ว จิตนั้นไม่มีรูปร่าง มันรวมอยู่กับความว่าง ในความว่างนั้นไม่มีขอบเขต ไม่มีประมาณ ซาบซึมอยู่ในทุก ๆ สิ่ง และจิตกับผู้รู้เป็นสิ่งเดียวกัน

เมื่อจิตกับผู้รู้เป็นสิ่งเดียวกัน และเป็นความว่าง ก็ย่อมไม่มีอะไรที่จะให้อะไรหรือให้ใครรู้ถึงความไม่มีอะไร จะไปรู้สภาวะของอะไร ไม่มีสภาวะของใครจะไปรู้ความมีความเป็นของอะไร

เมื่อเจริญจิตจนเข้าถึงสภาวะเดิมแท้ของมันได้ดังนี้แล้ว "จิตเห็นจิตอย่างกระจ่าง" จิตก็จะอยู่เหนือสมมติบัญญัติทั้งปวง เหนือความมีความเป็นทั้งปวงเป็นธรรมชาติอันบริสุทธิ์และสว่าง รวมกันเข้ากับความว่างอันบริสุทธิ์และสว่างของจักรวาลเดิมเข้าเป็นหนึ่ง เรียกว่า *"นิพพาน"*

รายชื่อพระสงฆ์ที่พุทธศาสนิกชน ควรหาเวลาไปกราบไหว้หรือทำบุญ

ไพศาล แสนไชย ให้ข้อมูล

๑. กรุงเทพมหานคร

๑.	สมเด็จพระญาณสังวร (สมเด็จพระสังฆราช)	วัดบวรนิเวศน์วิหาร
๒.	หลวงปู่เฟื่อง	วัดเจ้ามูล จรัญสนิทวงศ์ ท่าพระ ฝั่งธน
๓.	พระราชนันทาจารย์ (หลวงพ่อผล)	วัดเวตวันธรรมาวาส (วัดเชิงหวาย) อ.บางซื่อ
๔.	หลวงพ่อบุญเลิศ โฆสโภ	วัดอรุณราชวราราม
๕.	หลวงพ่อวิลาส ญาณวโร (พระพรหมโมลี ป.๙)	วัดยานนาวา โทร. ๒๑๒๕๙๔๓
๖.	พระวิสุทธิศาจารย์ (หลวงพ่อพลอย)	วัดเทพธิดาราม โทร. ๐๒-๒๒๒๕๐๖๗
๗.	หลวงพ่อทองดี สุรเตโช	วัดราชโอรส
๘.	สมเด็จพระมหาธีรจารย์ (หลวงพ่อนิยม ฐานิสสโร)	เจ้าอาวาสวัดชนะสงคราม
๙.	ท่านสาธุเจ้าประกอบ ธรรมเสฎโฐ	วัดชนะสงคราม
๑๐.	ท่านสาธุเจ้าสมศักดิ์ อุปสโม	วัดชนะสงคราม
๑๑.	หลวงพ่อสมุทร	วัดเบญจมบพิตรฯ
๑๒.	พระธรรมาโรดม (บุญมา คุณสัมปันโน)	วัดเบญจมบพิตรฯ
๑๓.	หลวงพ่อทองหล่อ สุวัณนะรังสี	วัดเบญจมบพิตรฯ
๑๔.	หลวงปู่บู่ สุจิณโณ	วัดบรมนิวาส
๑๕.	หลวงพ่อเอื้อน	วัดสามพระยา
๑๖.	หลวงพ่อช่วง วรปุญโญ ป.๙	วัดปากน้ำภาษีเจริญ
๑๗.	หลวงพ่อวิเชียร อโณมคุโณ	วัดปากน้ำภาษีเจริญ
๑๘.	หลวงพ่อหนู อโนมปัญโญ	วัดสระเกศฯ
๑๙.	หลวงพ่อเกี่ยว อุปเสนโน	วัดสระเกศฯ
๒๐.	หลวงพ่อวีระ ภัททะจารี	วัดสุทัศน์เทพวราราม

๒๑.	หลวงพ่อพุฒ สุวัฑโน	วัดสุวรรณาราม
๒๒.	หลวงพ่อมานิตย์ ถาวโร	วัดสัมพันธ์วงศ์
๒๓.	หลวงพ่อบุญเลิศ ทัตตะสุทธิ	วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษดิ์
๒๔.	หลวงพ่อสุรพงษ์ ฐานวโร	วัดตรีทศเทพ
๒๕.	หลวงพ่อสุวรรณ กัญจโน	วัดมงกุฎกษัตริยาราม
๒๖.	หลวงพ่อธำรงค์ เกสะโร	วัดแก้วแจ่มฟ้า
๒๗.	หลวงพ่อมงคล วิโรจโน	วัดประยูรวงศาวาส
๒๘.	หลวงพ่อบุญนาค ชินวังโส	วัดเศวตฉัตร
๒๙.	หลวงพ่อบุญมา ทีปธรรมโม	วัดจักรวรรดิราชาวาส
๓๐.	หลงพ่อคอน สุทธิญาโร	วัดชัยพฤกษมาลา
๓๑.	หลวงพ่อจุนท์ พรหมคุตโต	วัดบวรนิเวศน์วิหาร
๓๒.	หลวงพ่อบุญเรือน ปุณโก	วัดบวรนิเวศน์วิหาร

๒. จังหวัดกาญจนบุรี

๑.	หลวงพ่อบุญมา	วัดทุ่งทอง อ.ท่าม่วง
๒.	หลวงพ่อไพบูลย์	วัดชัยชนะสงคราม (วัดใต้) อ.เมือง
๓.	พระครูกาญจโนปมคุณ (หลวงพ่อลำใย)	วัดทุ่งลาดหญ้า
๔.	หลวงพ่อทวน สุขวโร	วัดหนองพังตรุ ต.หนองตากยา อ.พนมทวน
๕.	หลวงพ่อวิบูลย์ ธรรมประภาส (หลวงพ่อเบี่ยง)	วัดทุ่งสมอ
๖.	พระครูจันทสโรภาส (หลวงพ่อเพชร)	วัดบ้านกลับ

๓. จังหวัดกาฬสินธุ์

๑.	หลวงพ่อสุข สุขโน	วัดกลาง
๒.	หลวงพ่อทองใส	วัดกลาง

๔. จังหวัดกำแพงเพชร

๑.	พระครูวชิรสุทธิกร (ภูรินทร์)	วัดศรีสุธาวาส (วังน้ำขาว) ต.ไตรตรึงษ์ อ.เมือง

๕. จังหวัดขอนแก่น

๑.	หลวงปู่บัว ถาวโร	วัดเสาวคนธาราม อ.กระนวน
๒.	หลวงพ่อเหล่ว สุมโน	วัดธาตุ
๓.	หลวงพ่อคำพันธ์ โกวิโท	วัดธาตุ
๔.	พระครูธีรสารสุนทร (หลวงปู่ธีร์)	วัดมิ่งเมืองวัฒนาราม อ.ภูเวียง
๕.	พระครูโพธิสารคุณ	วัดโพธิ์โนทัน อ.เมือง
๖.	ท่านสาธุเจ้าสมาน สุเมโธ	วัดป่าแสงอรุณ อ.เมือง

๖. จังหวัดจันทบุรี

๑.	หลวงปู่พุด	วัดไผ่ล้อม อ.เมือง
๒.	ท่านสาธุเจ้าวิชัย เมตติโก	วัดไผ่ล้อม อ.เมือง
๓.	ท่านสาธุเจ้าเข้ม	วัดคลองกุ้ง อ.เมือง
๔.	ท่านสาธุเจ้าสวาท	วัดอ่าวหมู อ.แหลมสิงห์
๕.	ท่านสาธุเจ้าปิยะ	วัดใหม่ อ.เมือง
๖.	ท่านสาธุเจ้าบังเอิญ	วัดจันทนาราม อ.เมือง
๗.	พระอาจารย์สมชาย ฐิตวิริโย	วัดเขาสุกิม
๘.	หลวงพ่อหอม	วัดเกาะจิก อ.ขลุง

๗. จังหวัดฉะเชิงเทรา

๑.	หลวงพ่อสุวรรณ	วัดสว่างอารมย์
๒.	หลวงพ่อโสม	วัดบางใหญ่
๓.	หลวงพ่อสิน	วัดบึงตาหอม

๘. จังหวัดชุมพร

๑.	หลวงพ่อชอบ	วัดบางไผ่ ต.บางไผ่ อ.เมือง
๒.	หลวงพ่อคล้อย	วัดถ้ำเขาเงิน ต.ท่ามะเพลา อ.หลังสวน

๙. จังหวัดชัยนาท

๑.	หลวงพ่อสายบัว	วัดหลวงศิริบูรณาราม อ.สรรพยา

๑๐. จังหวัดเชียงราย

๑.	ครูบาแสงหล้า	วัดพระธาตุสายเมือง ต.ท่าขี้เหล็ก ประเทศพม่า (แม่สาย เชียงราย) โทร. ๐๑-๕๕๑๖๓๕๒
๒.	พระครูพิทักษ์ปัจจันตเขต (ครูบาฝ้าย)	วัดพระธาตุดอยตุง อ.แม่สาย

๑๑. จังหวัดเชียงใหม่

๑.	ครูบาไชยวงศ์วิวัฒน์ (ครูบาหน้อย)	วัดบ้านปง ต.อินทขิล อ.แม่แตง โทร. ๒๘๑๑๔๘
๒.	พระครูวรวุฒิคุณ (ครูบาอิน)	วัดฟ้าหลั่ง อ.จอมทอง โทร. ๐๑-๕๑๐๔๘๖๗
๓.	ครูบาอิ่นแก้ว	วัดวาลุการาม บ้านป่าแงะ ต.ตลาดขวัญ อ.ดอยสะเก็ด
๔.	ครูบาสม	วัดทุ่งน้อย อ.พร้าว
๕.	ครูบาบุญปั๋น ธรรมปัญโญ	วัดร้องขุ้ม ต.บ้านแม อ.สันป่าตอง
๖.	ครูบาดวงดี สุภัทโท	วัดท่าจำปี อ.สันป่าตอง
๗.	ครูบาคำหล้า เตชะบุญโญ	วัดป่าลาน อ.สันทราย
๘.	พระครูมงคลคันวงศ์ (ครูบาศรียูร)	วัดมงคล (ทุ่งแป้ง) ต.ท่าวังพร้าว อ.สันป่าตอง
๙.	พระครูสันติจิติตานุยุติ (ครูบาตั๋น)	วัดป่าลาน ต.ทุ่งต้อม อ.สันป่าตอง
๑๐.	พระครูสันติยานุศาสตร์ (ครูบาอิ่นคำ)	วัดข้าวแท่นหลวง อ.สันทราย
๑๑.	หลวงพ่อทองบัว ตันติกโร	วัดโรงธรรมสามัคคี อ.สันกำแพง
๑๒.	หลวงพ่อบุญศรี พุทธญาโณ	วัดพันตอง อ.เมือง
๑๓.	พระครูอมร ธรรมประยุกต์	วัดแม่ริม อ.แม่ริม
๑๔.	ครูบาวงศ์	วัดนาทราย อ.แม่ริม
๑๕.	พระอาจารย์ทอง	วัดพระธาตุศรีจอมทอง อ.จอมทอง
๑๖.	ครูบาอินสม	วัดป่าเดื่อ ต.ขัวมุง อ.สารภี
๑๗.	พระครูชัยสารพิศิษฐ์ (เผือก)	วัดไชยสถาน บ้านเกาะ อ.หางดง
๑๘.	ครูบาโอ๋ เตวิโช	วัดวงศ์เมธา (หนองโขง) อ.หางดง
๑๙.	ครูบาจันทร์แก้ว	วัดศรีสว่าง ต.หารแก้ว อ.หางดง

๒๐. ครูบาดวงดี ยติโก — วัดวุฑฒิราษฎร์ (บ้านฟ่อน) ต.หนองควาย อ.หางดง
๒๑. หลวงปู่จันทร์ กุศโล — วัดเจดีย์หลวง อ.เมือง
๒๒. ครูบาอินสม — วัดทุ่งน้อย อ.พร้าว

๑๒. จังหวัดชลบุรี

๑. หลวงพ่อวิเชียร (เจ้าคณะจังหวัด) — วัดเครือวัลย์
๒. หลวงพ่อพูลทรัพย์ — วัดอ่างศิลา
๓. ท่านสาธุเจ้าอนันต์ กัลยาวัฒโน — วัดเขาบางทราย อ.เมือง
๔. หลวงพ่อหม่น — วัดเนินตามาก
๕. พระครูพิศาลพรหมจรรย์ — วัดซากนิมิตรฯ อ.บ้านบึง
๖. พระครูพิพัฒนธรรมคุณ — วัดประชุมคงคา อ.บางละมุง

๑๓. จังหวัดตราด

๑. ท่านสาธุเจ้าสง่า สักโก — วัดโยธานิมิตร
๒. ท่านสาธุเจ้าทองดี — วัดวรดิตถาราม
๓. ท่านสาธุเจ้าแนบ — วัดไทรทอง
๔. ท่านสาธุเจ้าแก้ว — วัดเทพนิมิตร
๕. ท่านสาธุเจ้าหัน — วัดคีรีวิหาร อ.เมือง
๖. ท่านสาธุเจ้าสุวิทย์ — วัดเขาสลัก อ.เขาสมิง
๗. ท่านสาธุเจ้าสำอางค์ — วัดเขาสมิง อ.เขาสมิง
๘. ท่านสาธุเจ้าไมตรี — วัดอ่าวพร้าว อ.เกาะกูด
๙. ท่านสาธุเจ้าเพียง — วัดท่าพริก อ.คลองใหญ่

๑๔. ตาก

๑. พระราชวัชราภรณ์ (เจ้าคณะจังหวัด) — วัดสีตลาราม
๒. พระครูพิทักษ์บรมธาตุ (ครูบาพาน) — วัดบรมธาตุ อ.บ้านตาก
๓. ครูบาสาย — วัดท่าไม้แดง
๔. พระครูวิสุทธิธรรมประยุติ — วัดเชียงทอง
๕. หลวงพ่อสร้อย — วัดมงคลคีรีเขตร์ ต.ท่าสองยาง
๖. ครูบากัญชัย — วัดแม่กิ๊ดหลวง อ.แม่สอด
๗. พระครูประจักร์ศุภวัฒน์ — วัดเวฬุวัน บ้านตาก
๘. พระครูสุวัฒน์ธรรมกิจ — วัดเกาะตาเถียน

๑๕. จังหวัดนครนายก

๑. พระพุทธมงคลนายก วัดวังกระโจม

๒. หลวงพ่อเกตุ สิริวัฒโน วัดอุดมธานี

๑๖. จังหวัดนครปฐม

๑. หลวงพ่อชุ้น วัดวังตะกู อ.เมือง

๒. หลวงพ่อพูล วัดไผ่ล้อม

๓. พระธรรมปิฎก (ประยุกต์ ปยุตโต) วัดญาณเวศกวัน ต.บางกระทึก อ.สามพราน

๔. พระครูสถิตย์โชติคุณ (หลวงพ่อไสว) วัดปรีดาราม อ.สามพราน

๕. พระครูอดุลธรรมธาดา (หลวงพ่อเทียง) วัดบางแขม อ.เมือง

๑๗. จังหวัดนครพนม

๑. หลวงพ่อคำดี วัดป่าอรัญญิกาวาส อ.เมือง

๒. หลวงพ่อคำพันธ์ โฆษปัญโญ วัดพระธาตุมหาชัย

๓. หลวงพ่อนวล เขมจารี วัดพระธาตุพนม

๑๘. จังหวัดนครราชสีมา

๑. พระครูอุดมศีลาภรณ์ (หลวงพ่อเสาร์) วัดกุดเวียน ต.บุ่งขี้เหล็ก อ.สูงเนิน

๒. หลวงพ่อแย้ม อรุโณ วัดใหม่สมบูรณ์ ต.ท่าช้าง อ.จักราช

๓. พระครูวิจิตรสมณวัตร วัดกุดจิก อ.กุดจิก

๔. พระครูธรัชชโยดม (หลวงพ่อฉัตร) วัดมงกุฎไทยาราม อ.ปักธงชัย

๕. พระครูผาสุกิจวิมล (หลวงพ่อสำราญ) วัดหงส์ สวนหมาก ต.บ้านใหม่

๖. พระครูไพศาลมนัสนกิจ (หลวงพ่อดี) วัดหนองจอก ต.บ้านโพธิ์ อ.เมือง

๗. หลวงพ่อเพชร วัดด่านทองหลาง อ.โนนสูง

๘. พระครูคงนครพิทักษ์ (หลวงพ่อคง) วัดตะคล้อ อ.คง

๙. หลวงพ่ออินทร์ วัดบัวโนนสูง

๑๐. พระกิตติรามุนี วัดบึง

๑๑. หลวงพ่อสุข วัดป่าแสงธรรม อ.คง

๑๒. หลวงพ่อพุธ ฐานิโย — วัดป่าสาลวัน

๑๓. พระศรีธรรมมาภรณ์ (รองเจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมา)

๑๔. พระเทพสีมาภรณ์ (โอกาส นิรุตติเมธี) — วัดพระนารายณ์มหาราช

๑๕. พระครูศรีชัยธวัช (หลวงพ่อคัด) — วัดนกออก อ.ปักธงชัย

๑๙. จังหวัดนครสวรรค์

๑. พระครูนิยุติธรรมวิถี (เจ้าคณะอำเภอบรรพตพิสัย) — วัดส้มเสี้ยว

๒. หลวงพ่อเป้า — วัดถ้ำพรสวรรค์

๓. หลวงพ่อสมควร — วัดถ้ำน้ำ

๔. หลวงพ่อพัน — วัดเขาล้อ

๕. หลวงพ่อบุญนำ — วัดนครสวรรค์

๖. หลวงพ่อฮวด — วัดหัวถนนใต้ อ.ท่าตะโก

๗. หลวงพ่ออินทร์ — วัดเกาะ

๘. หลวงพ่อแนม — วัดเขาหน่อ

๙. พระครูนิพันธ์นวกิจ — วัดวังม้า อ.ลาดยาว

๑๐. หลวงพ่อปาน — วัดหนองนมวัว อ.ลาดยาว

๑๑. หลวงพ่อพิมพา — วัดหนองตางู อ.บรรพตพิสัย

๑๒. หลวงพ่อประสิทธิ์ มิตตะธรรมโม — วัดนครสวรรค์

๑๓. หลวงพ่อเพิ่ม — วัดถ้ำแก้ว

๒๐. จังหวัดนครศรีธรรมราช

๑. หลวงพ่อสังข์ — วัดเทพมงคล อ.ร่อนพิบูลย์

๒. ท่านสาธุเจ้าทัศน์ ปุญญลาโภ — วัดบูรณาราม อ.เมือง

๓. หลวงพ่อรุ่น — วัดมุขธาราม อ.เมือง

๔. หลวงพ่อสังข์ — วัดดอนตรอ อ.เชียรใหญ่

๕. หลวงพ่อพร้อม โกวิโธ — วัดแจ้ง

๒๑. จังหวัดนราธิวาส

๑. ท่านสาธุเจ้าพ่วง — วัดพิกุลทอง

๒.	ท่านสาธุเจ้าทอง	วัดลำภู
๓.	ท่านสาธุเจ้าอ่อน	วัดประชุมชลธารา อ.สุไหงปาดี
๔.	ท่านสาธุเจ้ายิ้ม	วัดชลธาราสิงเห อ.ตากใบ
๕.	ท่านสาธุเจ้าสุภาพ	วัดสวนธรรม อ.รือเสาะ
๖.	ท่านสาธุเจ้าเกื้อ	วัดสุคิรินประชาราม อ.สุไหลโกลก

๒๒. จังหวัดน่าน

๑.	พระราชวิริยาภรณ์ (หลวงพ่อพรศักดิ์ คุณาตโร)	วัดพระธาตุช้างค้ำ อ.เมือง
๒.	พระครูอินทรวิสุทธิ์	วัดเมืองราม ต.นาเหลืองใน อ.สา

๒๓. จังหวัดนนทบุรี

๑.	หลวงพ่อประสิทธิ์	วัดไทรน้อย อ.ไทรน้อย
๒.	หลวงปู่หลุย พุทธญาโน	วัดท่าเกวียน อ.ปากเกร็ด
๓.	หลวงปู่จับ	วัดเขมาภิตาราม อ.เมือง
๔.	หลวงพ่อสาย ฐานมังคโล	วัดเฉลิมพระเกียรติ

๒๔. จังหวัดบุรีรัมย์

๑.	พระชินวงศาจารย์	วัดป่ากระดึงทอง อ.เมือง
๒.	หลวงพ่อวิชัย	วัดบ้านบัว อ.เมือง
๓.	หลวงพ่อสำลี	วัดชัยมงคล อ.หนองกี่

๒๕. จังหวัดปัตตานี

๑.	พระครูมุจลินคณารักษ์	วัดมุจลินทวาปีวิหาร อ.เมือง
๒.	ท่านสาธุเจ้าเกษม	วัดนพวงศาราม อ.เมือง
๓.	ท่านสาธุเจ้ามงคล	วัดนพวงศาราม อ.เมือง
๔.	ท่านสาธุเจ้าทอง	วัดสันติการาม อ.เมือง
๕.	ท่านสาธุเจ้าวิธานปริยัติกิจ	วัดบูรพาราม อ.เมือง
๖.	ท่านสาธุเจ้าจันทอง	วัดหงสาราม อ.ปานาเระ
๗.	พระครูพินิตนรัญญู	วัดสำเภาเชย อ.ปานาเระ

๒๖. จังหวัดปทุมธานี

๑. พระครูพิพัฒน์ธัญเขต (หลวงพ่อแม้น) วัดพิชิตปิตยาราม ต.บึงน้ำรักษ์ อ.เมือง
๒. หลวงพ่อวิเชียร วัดมูลชินราม อ.ธัญบุรี
๓. หลวงพ่อเนียม วัดแสงมณี อ.หนองเสือ
๔. หลวงพ่อจ้อย วัดคลองใหม่ อ.ลำลูกกา
๕. หลวงพ่อช่วง วัดพวงแก้ว อ.หนองเสือ
๖. หลวงพ่อยิ่ง วัดบึงบอน
๗. หลวงพ่อจุล วัดขุมแก้ว
๘. หลวงปู่เจียม วัดหงส์ปทุมาวาส ต.บางปรอด อ.เมือง
๙. พระครูถาวรการโกวิทย์ (หลวงพ่อรอด) วัดบางพูน อ.เมือง
๑๐. หลวงพ่อเชย วัดเจริญบุญ อ.หนองเสือ
๑๑. หลวงปู่แดง อุตโม วัดบางเตยใน อ.สามโคก
๑๒. พระครูพินิจศิลขันธ์ (บุญมี) วัดบัวสุวรรณประดิษฐ์

๒๗. จังหวัดปราจีนบุรี

๑. พระครูโสภณธรรมธัช (หลวงปู่บุญ) วัดใหม่ไทรทอง
๒. ท่านสาธุเจ้าประเทือง วัดบางกระเบา อ.บ้านสร้าง
๓. หลวงพ่อเจียม วัดโคกมะกอก
๔. หลวงพ่อเส็ง วัดชัยศรี อ.อรัญประเทศ
๕. หลวงพ่อวิรัช สิริปัญโญ วัดหลวงปรีชากูล อ.เมือง
๖. หลวงพ่อทัศน์ ปตสิโต วัดแจ้ง
๗. พระครูประทีปปัจจันตเขต (หลวงพ่อเทียบ พุธสโร) วัดตาพระยา
๘. พระครูศรีมหาโพธิ วัดใหม่กรงทอง อ.ศรีมหาโพธิ
๙. ท่านสาธุเจ้าสวาสดิ์ วัดใหม่กรงทอง อ.ศรีมหาโพธิ
๑๐. ท่านสาธุเจ้าสด วัดบ้านโง้ง อ.ประจันตคาม

๒๘. จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

๑. ท่านสาธุเจ้าสมเชื้อ วัดนิคมราษฎร์รังสรรค์

๒. ท่านสาธุเจ้าจรัส วัดธรรมิการาม อ.เมือง

๓. ท่านสาธุเจ้าละเอียด วัดคลองวาฬ อ.เมือง

๔. ท่านสาธุเจ้าประกอบ วัดคลองวาฬ อ.เมือง

๕. ท่านสาธุเจ้านิ่ม วัดเขาน้อย อ.ปราณบุรี

๖. หลวงพ่อทองเบิ้ม วัดวังยาว อ.กุยบุรี

๗. หลวงปู่แอ้ว สมสุทโธ วัดหนองพุก ต.ทับใต้ อ.หัวหิน

๘. หลวงปู่คำ วัดหนองแก อ.หัวหิน

๙. หลวงปู่เกตุ วัดเกาะหลัก

๒๙. จังหวัดพิจิตร

๑. หลวงพ่อแปลก วัดรังนก อ.สามง่าม

๓๐. จังหวัดพัทลุง

๑. หลวงพ่อพรหม วัดบ้านสวน ต.มะกอกเหนือ อ.ควนขนุน

๒. หลวงพ่อเล็ก วัดประดู่เรียง

๓. หลวงพ่อเปลื้อง วัดบางแก้วผดุงธรรม อ.บางแก้ว

๔. หลวงพ่อศรีเงิน วัดดอนศาลา

๕. หลวงพ่อกลั่น อัคคธโม วัดเขาอ้อ

๖. พระครูกาชาด วัดดอนศาลา

๓๑. จังหวัดพิษณุโลก

๑. หลวงพ่อลำยอง วัดสุนทรประดิษฐ์ อ.บางระกำ

๓๒. จังหวัดพะเยา

๑. พระธรรมวิมลโมลี (หลวงพ่อพ่วง ธรรมปัญโญ) วัดศรีโคมคำ

๒. พระโสภณธรรมเมธี (หลวงพ่อธงชัย ฐิติปัญโญ) วัดราชคฤห์

๓๓. จังหวัดเพชรบุรี

๑. พระครูวิชิรกิจโสภณ (สุข) วัดเขาตะเครา

๒.	ท่านสาธุเจ้าบุญรวม	วัดมหาธาตุ
๓.	ท่านสาธุเจ้าเอื้อม	วัดสนามพราหมณ์
๔.	ท่านสาธุเจ้ารวม	วัดยาง
๕.	ท่านสาธุเจ้าแคล้ว	วัดมหาธาตุ
๖.	ท่านสาธุเจ้าดำเนิน หรือ จำเนิน (ฟังไม่ชัด)	วัดมหาสมณาราม อ.เมือง
๗.	ท่านสาธุเจ้าน่วม	วัดมหาสมณาราม อ.เมือง
๘.	ท่านสาธุเจ้าผล	วัดสหธรรมิการาม อ.ท่ายาง

๓๔. จังหวัดเพชรบูรณ์

๑.	หลวงพ่อจันทร์ กิติญาโณ	วัดวังเวิน ต.หล่มเก่า
๒.	หลวงพ่อไพฑูรย์ (เจ้าคณะจังหวัด)	วัดไพรสณฑ์ศักดาราม อ.หล่มสัก
๓.	หลวงพ่อเวิน	วัดน้ำวิ่ง อ.หนองไผ่
๔.	พระศรีพัชโรดม (รองเจ้าคณะจังหวัด)	วัดมหาธาตุ
๕.	หลวงพ่อรวย	วัดบ้านห้วยตูม
๖.	พระครูพัชรจันทโชติ	วัดกกแก อ.หล่มสัก
๗.	หลวงพ่อเป้า	วัดศรีจันตาราม
๘.	หลวงปู่บุญ	วัดบ้านโภชน์ อ.หนองไผ่

๓๕. จังหวัดแพร่

๑.	พระธรรมรัตนากร (หลวงพ่อสุจี)	วัดพระบาทมิ่งเมือง อ.เมือง

๓๖. จังหวัดภูเก็ต

๑.	ท่านสาธุเจ้าชาลี	วัดถาวรคุณาราม อ.เมือง
๒.	ท่านสาธุเจ้าเนียบ	วัดเจริญสมนากิจ อ.เมือง
๓.	ท่านสาธุเจ้าถาวร	วัดเจริญสมนากิจ อ.เมือง
๔.	ท่านสาธุเจ้าสอน	วัดวิชิตสังฆาราม อ.เมือง
๕.	ท่านสาธุเจ้าแนบ	วัดวิชิตสังฆาราม อ.เมือง
๖.	ท่านสาธเจ้าสกล	วัดขจรรังสรรค์ อ.เมือง
๗.	ท่านสาธุเจ้าเซี้ยน	วัดโฆษิตวิหาร
๘.	ท่านสาธุเจ้าเหลือบ	วัดมงคลนิมิต

๓๗. จังหวัดมุกดาหาร

๑.	หลวงพ่อพร	วัดศรีมงคลใต้ อ.เมือง
๒.	พระครูคัมภีระภาวนาจารย์	วัดป่านาทาม ต.ป่าไร่ อ.ดอนตาล
๓.	หลวงปู่บุญทัน	วัดคัมภีโรอนุสรณ์ อ.คำชะอี
๔.	หลวงปู่น้อย	วัดภูกำพร้า

๓๘. จังหวัดยะลา

๑.	หลวงพ่อเลี่ยน ปัญญาวุโธ	วัดพุทธภูมิ
๒.	ท่านสาธุเจ้าอรุณ	วัดนิโรธสังฆาราม
๓.	ท่าสาธุเจ้าเพียร	วัดยะลาธรรมาราม อ.เมือง
๔.	ท่านสาธุเจ้าวุฒิ	วัดศรีมิตร อ.เมือง

๓๙. จังหวัดยโสธร

๑.	หลวงพ่อทัศนัย ทัตศิริ	วัดอัมพวัน อ.เมือง
๒.	พระครูสารคุณาภรณ์	วัดบูรพา อ.เมือง

๔๐. จังหวัดร้อยเอ็ด

๑.	พระราชประชาญาณมุนี (หลวงพ่อพุทธา สิริวุฒโฒ)	วัดบูรพาภิราม อ.เมือง
๒.	หลวงพ่อมา ญานวโร	วัดสันติวิเวก ต.ภูเงิน อ.เสลภูมิ จ.ร้อยเอ็ด

๔๑. จังหวัดราชบุรี

๑.	พระครูอนุรักษ์วรคุณ (หลวงพ่อสง่า)	วัดม่วง อ.โพธาราม
๒.	ท่านสาธุเจ้าประเทศ	วัดช่องลม
๓.	ท่านสาธเจ้าไพบูลย์	วัดมหาธาตุ
๔.	หลวงพ่อเงิน ขันติโก	วัดถ้ำน้ำ (วัดเงินรุ่งสว่าง) อ.โพธาราม
๕.	หลวงพ่อสุพจน์ อาภัสสโร	วัดบ้านใหม่เหนือ ต.วัดแก้ว อ.บางแพ
๖.	หลวงพ่อธง	วัดหนองม่วง อ.โพธาราม
๗.	ท่านสาธุเจ้าธวัช	วัดอมรญาติสมาคม อ.ดำเนินสะดวก

๘. ท่านสาธุเจ้าหยวก วัดสัตตนารถปริวัตร อ.เมือง

๙. พระครูกัลยสนกิจโกศล (หลวงพ่อแปลก) วัดลำน้ำ อ.บางแพ

๑๐. พระครูสุนทรคณาภิรักษ์ (หลวงพ่อถม) วัดจันทคาม อ.เมือง

๑๑. ท่านสาธุเจ้าลิขิต วัดศรีชมภู อ.เมือง

๑๒. พระครูสุนทรจริยาวัตร (หลวงพ่อม่วง) วัดยางงาม อ.ปากท่อ

๔๒. จังหวัดระยอง

๑. หลวงพ่ออภัย อภโย วัดป่าประดู่ อ.เมือง

๒. หลวงปู่คร่ำ วัดวังหว้า อ.แกลง

๓. หลวงพ่อสังวรณ์ จิตตะปาโล วัดเภตราสุขารมย์ อ.เมือง

๔๓. จังหวัดลพบุรี

๑. หลวงปู่สุด วัดปฐมพานีช อ.บ้านหมี่

๔๔. จังหวัดเลย

๑. พระธรรมวราการ (หลวงปู่ศรีจันทร์) วัดเลยหลง ต.กุดป่อง อ.เมือง

๒. พระครูสมุนวุฒิกร (วุฒิ) วัดโพนชัย อ.ด่านซ้าย

๓. พระครูภาวนาวิสุทธิญาณ วัดหัวนายูง อ.ด่านซ้าย

๔๕. จังหวัดลำปาง

๑. หลวงพ่อสมาน วัดเชตวัน

๒. หลวงพ่อจิ่น ฐานทัตโต วัดน้ำล้อม อ.เมือง

๓. ครูบากลิ่นกู้ วัดช่วงเปาชัย

๔๖. จังหวัดลำพูน

๑ พระครูถาวรอายุวัฒน์ (ครูบาสิงห์แก้ว) วัดป่าขาม อ.เมือง

๒. พระครูศิรินันทคุณ (ครูบาศรีนวล) วัดช้างค้ำ ต.มะกอก อ.ป่าซาง

๓. ครูบาคำมูล มงคลิโก วัดก่อค่า (หนองบัว) ต.ท่าตุ้ม อ.ป่าซาง

๔. พระครูมงคลวรเวช (ครูบาจันทร์) วัดป่าเส้า อ.เมือง

๕. พระครูสังวรญาณ สำนักปฏิบัติธรรมสังวราราม (ป่าดำ) อ.บ้านโฮ่ง

๖. พระปัญญาธรรมวัฒน์ (พระอาจารย์อินทร) วัดสันป่ายางหลวง อ.เมือง

๗. ครูบาตุ่น ปัญญาวิลาโส วัดบ้านล้อง อ.ป่าซาง

๘. พระครูบวรสุขบท (ครูบาสุข) วัดป่าซางน้อย อ.เมือง

๙. ครูบาจ๋อน จันทรังสี วัดป่าตาล ต.ม่วงน้อย อ.ป่าซาง

๑๐. พระราชมหาเจติยาภิบาล (หลวงพ่อไพบูลย์ ภูริวิปุโร) วัดพระธาตุหริภุญชัย

๑๑. พระราชธีราภรณ์ (หลวงพ่อสุเธียร อัคคปัญโญ) วัดพระธาตุหริภุญชัย

๑๒. พระครูโสภณรัตนสาร (หลวงพ่ออูปแก้ว) วัดป่าลาน อ.บ้านธิ

๑๓. ครูบาไชยวงศ์ษา (ครูบาวงศ์) วัดพระบาทห้วยต้ม อ.ลี้

๑๔. พระครูธรรมสารโสภิต (ครูบาคำมูล) วัดบ้านหลวย อ.เมือง

๑๕. ครูบาอินตา วัดห้วยไซ อ.บ้านธิ

๑๖. พระครูสุนันท์รัตนคุณ (ครูบาจันทร์แก้ว) วัดศรีบุญชูวังไฮ ต.เวียงยอง

๔๗. จังหวัดศรีสะเกษ

๑. หลวงปู่เครื่อง วัดสระกำแพงใหญ่ อ.อุทุมพรพิสัย

๒. หลวงพ่อวิบูลย์ วัดเจียงอี อ.เมือง

๓. พระครูสันติคุณาภรณ์ วัดเพียนาม อ.เมือง

๔. หลวงปู่ปาน ชัญโญ วัดโพนขา

๕. หลวงพ่อเที่ยง ปภาโส วัดหลวงสุมังคลาราม

๖. หลวงปู่เกลี้ยง วัดวิสุทธิ์โสภณ อ.บึงบูรณ์

๔๘. จังหวัดสุโขทัย

๑. เจ้าคุณสุขวโรทัย (หลวงพ่อห้อม เจ้าคณะจังหวัด) วัดคูหาสวรรค์

๔๙. จังหวัดสงขลา

๑. พระครูรัตนธรรมจารี (หลวงพ่อทัด) วัดปรางค์แก้ว ต.ทุ่งลาน อ.หาดใหญ่
๒. หลวงพ่อร่วง วัดศาลาโพธิ์ อ.หาดใหญ่
๓. พระครูพิศิษฏ์ธรรมคุณ (หลวงพ่อแช่ม) วัดมะขามเฒ่า
๔. หลวงพ่อทอง วัดนาม่วง อ.หาดใหญ่
๕. หลวงพ่อทอง สุสังควโร สำนักสงฆ์ป่ากอ อ.นาหม่อน
๖. พระครูพิพัฒน์ชลธาร (หลวงพ่อเอียด) วัดชลธาราวาส กิ่งอ.บางกล่ำ

๕๐. จังหวัดสิงห์บุรี

๑. พระครูวิริยะสาร วัดสละบาป อ.เมือง
๒. พระครูศิลคุณาการ วัดโสภา
๓. พระอินทโมลี (หลวงพ่อเอื้อน) วัดเฉลิมมาศ อ.อินทร์บุรี
๔. หลวงพ่อแพ เขมลังโร วัดพิกุลทอง เจ้าคณะจังหวัด
๕. หลวงพ่อจรัญ วัดอัมพวัน

๕๑. จังหวัดสตูล

๑. ท่านสาธุเจ้าอารีย์ วัดดุลยาราม อ.เมือง
๒. ท่านสาธุเจ้าสิริสม วัดดุลยาราม อ.เมือง
๓. ท่านสาธุเจ้าสงค์ วัดกุมพีบรรพต อ.ควนกาหลง
๔. ท่านสาธุเจ้าทรงวุฒิ วัดมงคลมิ่งเมือง อ.เมือง

๕๒. จังหวัดสุพรรณบุรี

๑. หลวงพ่อดี วัดพระรูป อ.เมือง
๒. พระมหาพิมล เขมังคโร วัดสุวรรณภูมิ
๓. หลวงพ่อฮวด วัดพอนโพธิ์ทอง
๔. หลวงพ่อป๋วน วัดหนองบัวทอง

๕๓. จังหวัดสระบุรี

๑. พระครูวิจารณ์พัฒโนวาท วัดเกาะแก้วอรุณคาม

๒. พระครูสรกิจพิจารณ์ (หลวงพ่อพัน) วัดราษฎร์เจริญ อ.หนองแค

๕๔. จังหวัดสุรินทร์

๑. พระราชวิสุทธิเมธี (หลวงพ่อทองอยู่) วัดศาลาลอย ต.ในเมือง อ.เมือง

๕๕. จังหวัดสุราษฎร์ธานี

๑. พระครูสุขุมสาธุกิจ (ข้อง) วัดสองแพรก ต.ไทรทอง กิ่งอ.ชัยบุรี

๒. หลวงพ่อแสง ชุตินธโร วัดธรรมบูชา

๕๖. จังหวัดสมุทรปราการ

๑. หลวงพ่อพุทธ ธรรมวิโก วัดบางพลีใหญ่ (ใน) อ.เมือง

๒. หลวงพ่อสี ปุญญศิริ วัดกลาง

๕๗. จังหวัดสมุทรสงคราม

๑. พระครูสุนันท์วิริยาภรณ์ (หลวงพ่อเก๋) วัดแม่น้ำ ต.บางขันแตก อ.เมือง

๒. พระครูวัตตโกศล วัดโพธิ์งาม ต.บางนกแขวก อ.บางคณฑี

๓. หลวงปู่หยอด ชินวังโส วัดแก้วเจริญ

๕๘. จังหวัดสมุทรสาคร

๑. พระครูโฆษิตธรรมสาคร วัดสหกรณ์โฆษิตาราม อ.เมือง

๕๙. จังหวัดอุตรดิตถ์

๑. พระนิมานโกวิท (หลวงปู่ทองดำ) วัดท่าทอง อ.เมือง

๖๐. จังหวัดอุบลราชธานี

๑. พระครูสุนทรชัยคุณ วัดไชยาติการาม อ.พนา
๒. พระครูวิจิตรธรรมภาณี วัดสุปฏินาราม
๓. หลวงพ่อเพชร ฐานธัมโม วัดสิงห์ทอง ต.ม่วงใหญ่ กิ่งอ.โพธิ์ไทร
๔. หลวงพ่อสิงห์ สุทธิจิตโต วัดศรีอุบลรัตนาราม อ.เมือง
๕. หลวงพ่อบุญมี วัดสระประสานสุข อ.เมือง
๖. หลวงพ่ออมร เขมจิตโต วัดป่าวิเวก อ.ม่วงสามสิบ
๗. หลวงพ่อโทน ชาคโร วัดชัยมงคลคู่ใน ต.จิกคู่
๘. หลวงพ่อเที่ยง วัดป่าอรัญญวาสี อ.วารินชำราบ

๖๑. จังหวัดอยุธยา

๑. หลวงพ่อเพิ่ม วัดป้อมแก้ว อ.บางไทร
๒. หลวงพ่อสวัสดิ์ (รองเจ้าคณะจังหวัด) วัดศาลาปูน อ.เมือง
๓. หลวงพ่อเมี้ยน วัดโพธิ์ ต.กบเจา อ.บางบาล
๔. หลวงพ่อไวทย์ วัดพนัญเชิง อ.เมือง
๕. หลวงพ่อเชิญ วัดโคกทอง อ.ผักไห่
๖. หลวงปู่ทิม อุตตสันโต วัดพระขาว
๗. พระครูเกษมคณภิบาล (หลวงพ่อมี เขมธัมโม) วัดมารวิชัย ต.บางนมโค อ.เสนา
๘. หลวงปู่สาย วัดขนอนใต้
๙. หลวงพ่อหวล วัดพุธไธศวรรย์
๑๐. หลวงพ่อเอียด วัดไผ่ล้อม อ.บางบาล

๖๒. จังหวัดอ่างทอง

๑. พระปัญญาวรคดี (หลวงพ่อบัว) วัดแสวงหา อ.แสวงหา
๒. หลวงพ่อชม วัดนางในธัมมิการาม อ.วิเศษไชยชาญ

๖๓. จังหวัดอุทัยธานี

๑. หลวงพ่อเสน่ห์ วัดสว่างอารมณ์
๒. หลวงพ่อพิสัย วัดมณีสถิตย์

๖๔. จังหวัดอุดรธานี

๑. หลวงปู่จันสี วัดโพธิ์สมภรณ์

รายนามผู้บริจาคเงินพิมพ์หนังสือ
นิมิตประวัติวัดมณีบรรพต อ.เมือง จ.ตาก

ที่	ชื่อ - สกุล	จำนวนเงิน
1.	นางเครือวัลย์ วิเศษสรรค์	200.-
2	นางอมรา มหาวรรณ	100.-
3.	นางเยาวลักษณ์ นุชเจ็ก	50.-
4.	นางพิณรัตน์ สาละพันธ์	100.-
5.	น.ส. ทิพย์สุดา หล้าเตจา	50.-
6.	คุณดาวรุ่ง เปรมพล	50.-
7.	คุณเยาวเรศ ผ่องแผ้ว	50.-
8.	น.ส.พูนทรัพย์ ภู่เจริญ	50.-
9.	สุภาภัดต์ ต๊ะคำ	50.-
10.	น.ส.จารุวรรณ จันทร์อินทร์	50.-
11.	นายวรุตม์ - เสาวลักษณ์ อ๊อดทรัพย์	200.-
12.	นางสุเรขา กรพาหา	100.-
13.	คุณวาสนา ดอกบัว	100.-
14.	คุณอุ๋ย - อนงค์ นิลขลัง	40.-
15.	คุณมาโนช - มาลา ขัติวงษ์	100.-
16.	คุณพร เกตุชม	50.-
17.	คุณเวฏ -นางยุพิน ทองแดง	100.-
18.	คุณทรงศักดิ์ กรพาหา	100.-
19.	คุณรุ่งทิพทย์ ทาบัว	100.-
20.	คุณเพชรา คงศรี	500.-
21.	คุณดารณี สวนเอก	100.-
22.	คุณสาธนี บัวเผื่อน	100.-

ที่	ชื่อ - สกุล	จำนวนเงิน
23.	คุณจารุวรรณ สายเพ็ญ	100.-
24.	อาจารย์สุดใจ สุภา	100.-
25.	น.ส.บัวฮอม สุภา	100.-
26.	นางแสงทอง สุภา และครอบครัว	100.-
27.	คุณสุชาวดี โสทรยาสัย	50.-
28.	คุณวันเพ็ญ วงษ์คำ	100.-
29.	คุณทัดชาดา กล่อมมานพ	50.-
30.	คุณวิไล มีกล่ำ	50.-
31.	คุณศิริขวัญ มโหฬาร	20.-
32.	คุณนิรัชรา ปัญญาสา	20.-
33.	คุณสุภาพร มิ่งมณี	200.-
34.	คุณเทพทวย มูลวงษ์	100.-
35.	คุณพนม แก้วพรมเจริญ	50.-
36.	คุณบังอร ดวงแก้ว	100.-
37.	คุณอัศชาวดี สุยะ	50.-
38.	คุณพัชรียา เจริญตรา	100.-
39.	คุณจินตนา บึกนันตา	100.-
40.	คุณพรพิมล บัวติ๊บ	50.-
41.	คุณเกศราภรณ์ กันพ้นภัย	100.-
42.	คุณสุภารัตน์ เขียวมณี	100.-
43.	คุณชูเกียรติ มีสุข	100.-
44.	น.ส.พรทิพา ปันเงิน	100.-
45.	ด.ญ.รักน้ำ โมราราช	100.-
46.	ทพ.สัจจพงศ์ ศรีพันธุ์	100.-
47.	คุณรัชนี รุ่งระวี	50.-
48.	คุณยิ่งศักดิ์ - ศศิธร ชัยมัง	300.-
49.	คุณศรีวรรณ รัศมี	100.-
50.	คุณธนารักษ์ บุญถนอม	30.-

ที่	ชื่อ - สกุล	จำนวนเงิน
51.	คุณชนก พ่วงพือภิชัย	50.-
52.	คุณคำ - สมพิศ แสนเปา	50.-
53.	คุณอภิชาติ รอดแสวง	100.-
54.	พระครูพิทักษ์บรมธาตุ วัดพระบรมธาตุ	2,000.-
55.	คุณวันชัย รอดแสวง - เกศราภรณ์ รอดแสวง	100.-
56.	คุณผดุง ทองจิลา	100.-
57.	คุณประสิทธิ - นางเฉลิมขวัญ ถาวรอ้าย	100.-
58.	น.ส.เบญจพร มหาภาส	100.-
59.	นพ.อนุเวช วงศ์มีเกียรติ	200.-
60.	คุณภิญโญ - ทองหล่อ ปัญญาราช	200.-
61.	คุณพรรณราย ชุมภู	60.-
62.	คุณนฤมล คงสุข	50.-
63.	คุณวราภรณ์ ใจมูล	100.-
64.	คุณสภาภรณ์ มหาวรรณ	100.-
65.	คุณสมบูรณ์ ยิ่งสูง	500.-
66.	คุณสมเจตน์ - ดวงพร ปิ่นสุวรรณ	200.-
67.	คุณสุรพงษ์ ศรีสิงหสงคราม	100.-
68.	คุณชัยอนันต์ ผู้มีสิทธิ์	100.-
69.	คุณธวัช-ธนิดา-ธนัชชา วัฒนากูล ห้างทองแจ่มฟ้า ลำพูน	1,000.-
70.	คุณพร้อมโชค - จริยาพร บุญคำตัน	500.-
71.	คุณอินสอน - มุกดา หาญป่า	500.-
72.	คุณสุทิน - สมนึก บุญศรี	1,000.-
73.	คุณภัสณัฐ แผนมุนินทร์	200.
74.	คุณเอกชัย - นันทวัน - ด.ช.อภิชาติ มั่นภักดี	2,000.-
75.	พ่อยา - แม่ก๋วน มั่นภักดี	100.-
76.	8 พี่น้อง	500.-
77.	ร้านทองคำ	200.-
78.	คุณบุญทิน ทองดี	100.-

ที่	ชื่อ - สกุล	จำนวนเงิน
79.	คุณทับทิม จาจุ๋ย	100.-
80.	น.ส.อภิญญา เงินดี	100.-
81.	คุณสุนทรี กิจการ	50.-
82.	คุณนาวิน สมอบ้าน	40.-
83.	คุณกุณ กัณฑาบุญ	50.-
84.	ครูบาพันธ์ วัดบ้านปูน	500.-
85.	อาจารย์สะอาด-อาจารย์สำลี อ๊อดทรัพย์	200.-
86.	คุณภิวัฒน์ สอนสุวิทย์	100.-
87.	คุณธนา - เรณู สุรสิทธินุสรณ์	100.-
88.	คุณสารภี สายพิรุณ	20.-
89.	คุณพวงพยอม หม่โชติ	100.-
90.	คุณคัมภีร์ ตันภูมิประเทศ	200.-
91.	คุณน้อย ดิบดี	200.-
92.	คุณปริญฎา นิลประภา	100.-
93.	พระครูบวรธรรมวิจารณ์ วัดวิเศษวานิช	1,000.-
94.	นพ.ศุภชัย กิจศิริไพบูลย์	500.-
95.	คุณเฉลิมพล -สมร มหาภาส	100.-
96.	คุณจตุรพร มหาภาส	100.-
97.	คุณสงวน - นางมัทนา มีประลาน	100.-
98.	คุณเมย์ ปันพรม	100.-
99.	คุณเทียม ปันพรม	100.-
100.	คุณบุญ ตาแปง	100.-
101.	คุณสำราญ - นางลำใย มีประลาน	100.-
102.	น.ส.ยุพิน พันธ์พืช	100.-
103.	นพ.พิเชฐ บัญญัติ	100.-
104.	ทญ.วชิรา อินทสิทธิ์	99.-
105.	คุณจรัญ - อำพัน กอยฝั้น	100.-
106.	น.ส.อำพร เทพคำอ้าย	100.-

ที่	ชื่อ - สกุล	จำนวนเงิน
107.	คุณสมศรี ปักกาเวสูง	20.-
108.	คุณกรรณิกา แซ่โอ๊ว	200.-
109.	คุณชาลี - กานดา เพชรไทย	200.-
110.	มล.สงกรานต์ - นงลักษณ์ ศรีธวัช	300.-
111.	คุณยกเซี้ย - ขาเกี่ยว แซ่แต้	500.-
112.	คุณนิด - นางมาลัย เกตุทิม	100.-
113.	คุณศรีธร คำขัด	20.-
114.	คุณวิเชียร - สุภารัตน์ นาคแก้ว	50.-
115.	คุณบังเอิญ - กาญจนาภรณ์ เขียวคุ้ม	20.-
116.	พ่อทา - แม่ซ๊อส โลนุชิต	110.-
117.	พระครูเมธีวรคุณ วัดมณีบรรพต	3,680.-
118.	พระอุเทน โอภาโส	100.-
119.	คณะศรัทธาวัดมณีบรรพต	3,000.-
120.	คุณข้าราชการ (ครู) บำนาญจังหวัดฉะเชิงเทรา	3,320.-
121.	คุณอำนาจ สาเขตร์	1,000.-
122.	คุณสนั่น มั่นเมือง	100.-
123.	ดญ. รัชฎาภรณ์ สร้อยสังวาลย์	1,000.-
124.	นายสุธารา เนาวรัตน์	500.-
125.	น.ส.พรพิมล ทังดิน	100.-
126.	สมหมาย ศรีบัวจีบ	100.-
127.	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม จ.พิษณุโลก	200.-
128.	พงศ์ชนินทร์ อรชัย พันธลาภ และครอบครัว	200.-
129.	สมพร พัทยาวรรณ	100.-
130.	นพ.สมยศ เสริมศรีพงศ์	500-
131.	นพ.ประภัสร์ อัศยเผ่า	1,000.-
132.	นพ.สมเกียรติ์ เกษมธรรมคุณ และคณะ	2,500.-

พิมพ์ที่: กอธนาพริ้นท์ (ลำพูนการพิมพ์) 511963, 537203-5

พระสถูปเจดีย์

พระสถูปเจดีย์นี้ หลวงพ่อเณรได้นิมิต แสงรัศมีประหลาดเกิดขึ้นบนยอดเนิน
จึงได้สร้างพระสถูปเจดีย์ขึ้นบนยอดเนินนี้

